

ΣΚΑ ΠΟΥ ΛΑ #3

αυτοοργανωμένο μαθητικό περιοδικό
διανέμεται δωρεάν με ελεύθερη συνεισφορά
τεύχος 3 - οκτώβρης 2011

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 04** Αντί Εισαγωγής
- 06** Επικαιρότητα
- 09** Το εκπαιδευτικό σύστημα ως διδασκαλία της εξουσίας
- 13** Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός: Αποστολή στην Κριστιάνια
- 16** Ελευθεριακό σχολείο Paideia, Ζαπατιστικά σχολεία
- 19** Κραυγές απο τα στρατιωτικά κολαστήρια
- 20** Από τις εκδηλώσεις του καλοκαιριού & το Σκαπούλα Φεστ
- 25** Εδώ στρατός, εδώ νεκροταφείο...
- 26** Συνέντευξη με το Ξυπόλυτο Τάγμα
- 29** Συνέντευξη με τα Μεθυσμένα Ξωτικά
- 34** Μας στείλατε
- 37** Ποιήματα
- 40** Reviews

about

Το περιοδικό Σκαπούλα είναι ένα αυτοοργανωμένο μαθητικό εγχείρημα για την προώθηση των ελευθεριακών ιδεών. Εκδίδεται από συνέλευση όπου όλες οι αποφάσεις λαμβάνονται από κοινού χωρίς οποιαδήποτε μορφή ιεραρχίας. Ο αντί-ιεραρχικός μας χαρακτήρας αντικατοπτρίζει την αντίσταση προς οποιαδήποτε μορφή εξουσίας προωθώντας πρακτικές αυτοοργάνωσης και συλλογικότητας. Τασσόμαστε ενάντια σε κάθε είδους διακρίσεις, και βρισκόμαστε σε κάθετη ρήξη με τον κομματικό θεσμό και τους «καθοδηγητές» και «σωτήρες» της κοινωνίας. Ότι κάνουμε είναι σύμφωνα με τις δικές μας ικανότητες και αρνούμαστε κάθε είδους καλοθελητές και σπόνσορες.

ΧΩΡΙΣ ΣΠΟΝΣΟΡΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΚΕΡΔΟΣ
DIY ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

website: skapoula.espivblogs.net
επικοινωνία/συμμετοχή/ανώνυμες απειλές: skapoula@espiv.net

Είναι η τελευταία βραδιά στην κατασκήνωση των νεαρών μουσικών και οι γονείς των κατασκηνωτών έχουν μαζευτεί σε μια καθωσπρέπει δεξίωση για να παρακολουθήσουν την παράσταση των νεαρών τους ταλέντων. Αμήχανοι στο κατώφλι της εφηβείας και ντροπιασμένοι στην παρουσία των οικογενειών τους, οι νευρικοί μαθητές μετράνε τα λεπτά, ο καθένας περιμένοντας με τρόπο τη σειρά του. Πιο αμήχανος από όλους είναι ένας ξεχωριστός πιανίστας, ένα ντροπαλό αγόρι με ανακατεμένα μαλλιά και ζαρωμένα ρούχα, που το κομμάτι του θα είναι σίγουρα το αποκορύφωμα της βραδιάς.

Ο δάσκαλός του έχει επιλέξει ένα εξαιρετικά δύσκολο κομμάτι, διψώντας να δείξει σε όλους τις ραγδαία αναπτυσσόμενες ικανότητες του μαθητή του και, φυσικά, το πόσο καλός εκπαιδευτής είναι. Κανείς δε ρώτησε το νεαρό τι θα ήθελε να παίξει, κανείς δεν τον ρώτησε για τίποτα τέτοιο από τότε που η μητέρα του τον έγραψε για τα πρώτα μαθήματα. Γι' αυτούς είναι δεδομένο ότι ξέρει τις ευθύνες του ως πρωτοπόρος μιας νέας γενιάς μουσικών. Ο ίδιος θέλει τόσο απεγνωσμένα να τους ευχαριστήσει που δεν του έχει καν περάσει από το μυαλό να αμφισβητήσει το «καθήκον» του.

Τα χέρια του δεν μπορούν να σταματήσουν να τρέμουν, καθώς πίσω του ένα κορίτσι παίζει το σόλο της στο βιολί. Τι θα γινόταν αν αυτός χάσει μια νότα; Υπάρχει ένα ναρκοπέδιο στη σύνθεση, μια σειρά από δύσκολες συγχορδίες οι οποίες βρίσκονται κυριολεκτικά η μια πάνω στην άλλη. Θα έδινε τα πάντα για να προσπεράσει αυτά τα 20 λεπτά.

Το κορίτσι υποκλίνεται ταπεινά στα ευγενή χειροκροτήματα και αυτός παίρνει τη θέση του στο σκαμπό του πιάνου. Στον αέρα επικρατεί η απόλυτη σιωπή καθώς όλα τα μάτια είναι στραμμένα πάνω του, όλα τα αυτιά είναι σε εγρήγορση. Αυτός ανοίγει τα φυλλάδιά του στη σωστή σελίδα, τοποθετεί τα χέρια του πάνω από τα πλήκτρα και ξεκινά.

Η μουσική που ξεχύνεται είναι γλαφυρή και ακριβής. Οι μητέρες διπλώνουν τα χέρια και χαμογελούν, οι πατεράδες γνέφουν

επιδοκιμαστικά, κατακρίνοντας σιωπηλά τα παιδιά τους για την ανικανότητά τους να φτάσουν στο επίπεδό του. Ακόμα και ο δάσκαλος του φαίνεται ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

Το ναρκοπέδιο πλησιάζει όλο και περισσότερο, το αγόρι είναι τώρα στα βαθιά, διαπλέει σαν αληθινός μαέστρος... και τα καταφέρνει! Παραμένει μόνο το τελευταίο κομμάτι του τραγουδιού, μια επινίκια πορεία, ένας περίπατος στο πάρκο.

Αλλά ξαφνικά, ανεξήγητα, παίζει μια λάθος νότα. Μόνο μια, αλλά αυτό δεν είναι όλο: ακόμα χειρότερα, σε αντίθεση με ότι έχει τόσο επίπονα διδαχθεί για τις ζωντανές εμφανίσεις, παγώνει, σταματά.

Ανήμπορος να καταλάβει γιατί έκανε λάθος, ξαναρχινά το κομμάτι από την αρχή, παίζοντας με όλη τη χάρη και φινέτσα που είχε σα να μην είχε γίνει τίποτα – και χτυπά την ΙΔΙΑ λάθος νότα! Αυτό δεν ξαναγίνει σ' αυτό το κομμάτι ή σε οποιοδήποτε κομμάτι έχει ξαναπαίξει τα τελευταία χρόνια. Σοκαρισμένος σταματά ακόμα μια φορά και δίνει μια κλωτσιά στο σκαμπό.

Καθώς το πρόσωπό του καίγεται, γέρνει προς τα πίσω και ξεκινά ακόμα μια φορά και για ακόμα μια φορά χτυπά τη λάθος νότα, παγώνοντας λες και έχει δεχθεί ηλεκτροσόκ. Μέσα στην ακόλουθη άπνοια της επακόλουθης στιγμής, συνειδητοποιεί την ύπαρξη των υπολοίπων μέσα στο δωμάτιο, όχι μόνο τη μονολιθική πίεση που του ασκείτε από τις προσδοκίες τους αλλά και την ίδια τους τη φυσική παρουσία. Νιώθουν και αυτοί άβολα, τον χρειάζονται να συνεχίσει, να σώσει το κομμάτι, τη βραδιά και την περηφάνια τους, να προστατεύσει την πίστη στις επενδύσεις που έχουν κάνει. Εξαρτάται από αυτόν να σώσει τους πάντες από την επερχόμενη καταστροφή, να δώσει τη μάχη για να τελειώσει το κομμάτι και μετά να πάει στο σπίτι του και να κρύψει το πρόσωπό του για πάντα.

Χτυπά πάλι τη λάθος νότα. Αυτή τη στιγμή θα ήταν ευγνώμων αν τον αποτελειωνε ένας κεραυνός ή αν πέθαινε από καρδιακή προσβολή. Οι προοπτικές του ως μουσικός, οι προσπάθειες του να κάνει ότι αναμενόταν από αυτόν, όλα όσα έχτιζε πάνω τη ζωή του έγιναν συντρίμια. Αντιμέτωπος μ' αυτή την αβάσταχτη σκέψη, το αγόρι πρέπει είτε να εξαφανιστεί είτε να αλλάξει.

Κανένας κεραυνός δεν χτυπά αλλά η καρδιά του συνεχίζει να χτυπά μέσα στο στήθος του.

Για ακόμα μια φορά ξαναρχινά και παίζει πάλι μέχρι τη λάθος νότα. Αυτή τη φορά όμως την παίζει εσκεμμένα λάθος καθώς μια έκρηξη διαπερνά τους πιο βαθιούς του φόβους και τις αξίες για να επαναπροσδιορίσει το νόημα των προηγούμενων νοτών. Το κοινό είναι συντετριμμένο και ταπεινωμένο που αναγκάζεται να βιώσει αυτό το φιάσκο. Κάθε πατέρας βρίσκεται στην άκρη της καρέκλας του και κάθε μητέρα κρατάει την ανάσα της. Θα έδιναν τα πάντα για να βρίσκονταν κάπου αλλού. Κάθε νότα που το αγόρι παίζει λάθος, κάθε αλλεπάλληλη φορά που δοκιμάζει και αποτυγχάνει, αντανακλά την αποτυχία σε όλους, σε όλη την ανθρωπότητα. Τη μετριότητα θα μπορούσαν να την αντέξουν ακόμα και οι επαγγελματίες μουσικοί στο κοινό, αλλά η πλήρης αποτυχία είναι ένα μίσημα που φοβούνται περισσότερο και από τον ίδιο το θάνατο, ένας προάγγελος της απόλυτης κατάρρευσης.

Εξευτελίζει το κομμάτι ξανά και ξανά. Οι δυναμικές τώρα αντιστρέφονται: όλη η πίεση που επιβάρυνε το αγόρι, όλο το βάρος των προσδοκιών των γονέων, των δασκάλων και των μαθητών και σε επέκταση όλου του πολιτισμού που

αντιπροσωπεύουν, στρέφεται πάνω τους. Το αγόρι βρίσκεται σε πλήρη έλεγχο, ελεύθερος για πρώτη φορά στη ζωή του, ενώ αυτοί είναι αβοήθητοι, παραλύοντας μέσα σε μια κατάσταση για την οποία δεν ήταν προετοιμασμένοι. Η ένταση είναι πλήρως αβάσταχτη. Πλανιέται ένα νευρικό γέλιο, βήξιμο, μια αβοήθητη νευρικότητα. Αυτή η απείθαρχη νότα ακούγεται ξανά και ξανά σαν μια μαγκωμένη ηχογράφηση, σαν ένας συναγεμμός πυρκαγιάς.

Λίγα μέτρα από τη σκηνή, τα μάτια της βιολίστριας λαμπυρίζουν, αυτή καταλαβαίνει. Γυρίζει και βλέπει πίσω της τα αγωνιώδη πρόσωπα: ένα θέαμα καταραμένων ψυχών στην κόλαση. Παρατηρώντας το δωμάτιο, το βλέμμα της σταματά σε ένα μικρό κορίτσι που κάθεται μερικά τραπέζια μακριά, λάμπουν όπως τα δικά της. Γνέφει η μια στην άλλη, χαμογελώντας.

Αποσπασματική ελεύθερη μετάφραση

από το «Expect Resistance»

Επικαιρότητα

Χιλή : Φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενοι στους δρόμους!

(από το κεντρικό του athens.indymedia.org)

Βρισκόμαστε στον 6ο μήνα κινητοποιήσεων του φοιτητικού κόσμου στη Χιλή. Μετά τις πρώτες κινητοποιήσεις του Απριλίου ακολουθεί ένα πλήθος διαδηλώσεων, μαζικών συγκρούσεων και καταλήψεων που κλιμακώνεται το τελευταίο τρίμηνο. Στις διαδηλώσεις του Ιούνου πήραν μέρος περίπου 100.000 διαδηλωτές, τον Ιούλιο 200.000 ενώ τον Αύγουστο έφτασαν τους 500.000, οι οποίοι έρχονται αντιμέτωποι με πλήθος μέσων καταστολής: Εξοπλισμένοι μπάτσοι, έφιππα τμήματα, χημικά, πολλές αύρες και τελικά πυροβολισμοί, με αποτέλεσμα χιλιάδες συλλήψεις, τραυματισμούς και τελικά δύο νεκρούς.

Στις 24 & 25 Αυγούστου καλείται γενική πανεργατική απεργία, - η πρώτη 48ωρη στη χώρα μετά τη δικτατορία Πινοσέτ - που γίνονται συγκρούσεις, επιθέσεις και πυρπολήσεις αστυνομικών τμημάτων και οχημάτων (περιπολικά, βανάκια κι αύρες), επιθέσεις σε τράπεζες και πολυεθνικές. Η κυβέρνηση τρομοκρατημένη καταστέλλει με κάθε μέσο.

Την Πέμπτη 25/8, δεύτερη μέρα της απεργίας, μπάτσοι πυροβολούν και δολοφονούν εν ψυχρώ τον 16χρονο Μανιουέλ Γκουτιέρρες και τραυμάτισαν στον ώμο έναν ακόμα κάτοικο της περιοχής. Την ίδια μέρα κατά τη διάρκεια συγκρούσεων στο Σαντιάγο τραυματίζεται σοβαρά ο 18χρονος Μάριο Παραγές Πίντο που καταλήγει τη Δευτέρα 29 Αυγούστου.

Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών έχουν την ξεκάθαρη στήριξη του Χιλιανού λαού, και απαιτούν πλήρη δημόσια και αναβαθμισμένη εκπαίδευση για όλους, και τον περιορισμό της δραστηριοποίησης των επιχειρήσεων στα πανεπιστήμια.

Τρεις μαθητές από το λύκειο Darío Salas που συμμετάσχουν στην απεργία πείνας που έχουν ξεκινήσει μέλη της φοιτητικής κοινότητας σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την αδιαλλαξία της κυβέρνησης να αποδεχτεί την ευθύνη της

εκπαίδευσης που έχει μετατεθεί στους δήμους, την ζητούμενη από την εκπαιδευτική κοινότητα απαγόρευση κάθε εμπλοκής των επιχειρήσεων σε αυτήν, την μείωση του κόστους φοίτησης, και τέλος την μετάθεση της διδακτικής περιόδου για να μην χαθεί η σχολική χρονιά, μεταφέρθηκαν χτες επειγόντως στο νοσοκομείο λόγω σοβαρών επιπλοκών στην κατάσταση της υγείας τους.

Ιταλία: εξέγερση και καταστροφή στρατοπέδου συγκέντρωσης για μετανάστες (21/9)

Καταστράφηκε ολοσχερώς από πυρκαγιά το μεγαλύτερο τμήμα του «Κέντρου για την Αναγνώριση και την Απέλαση» (CIE) μεταναστών, στο μικρό νησί της Λαμπεντούσα, νότια της Ιταλίας. Η πυρκαγιά ξέσπασε κατά τη διάρκεια εξέγερσης των φυλακισμένων μεταναστών, προερχόμενων κυρίως από την Τυνησία.

Τους τελευταίους μήνες χιλιάδες πρόσφυγες από τη Βόρεια Αφρική έφτασαν στην Ιταλία, ενώ πάνω από 2.000 έχασαν τη ζωή τους. Μέχρι πρόσφατα, στην Λαμπεντούσα κρατούνταν 1.300 πρόσφυγες, ανάμεσά τους και οικογένειες με ανήλικα παιδιά.

Οι πρόσφυγες έβαλαν φωτιά στις 2 από τις 3 αποθήκες. Η κεντρική αποθήκη καταστράφηκε ολοσχερώς, ενώ 800 μετανάστες κατάφεραν να αποδράσουν. Πολλοί έχουν συλληφθεί ήδη από την τοπική αστυνομία, η οποία ενισχύθηκε από 300 άνδρες των ιταλικών MAT που μεταφέρθηκαν για να καταστείλουν την εξέγερση.

Για τη μαθητική απεργία (10/10) και τα μέτρα της κυβέρνησης

Ο καπιταλισμός, με εργαλείο την κρίση, διεξάγει αντιπίεση στα εργατικά κεκτημένα που έχουν κερδηθεί μέσα από εργατικούς αγώνες ούτως ώστε να διατηρηθεί ζωντανός. Τα μέτρα προς τους εκπαιδευτικούς αποτελούν μέρος μιας γενικευμένης επίθεσης προς τα δικαιώματα των εργαζομένων σε όλους τους κλάδους και ανα το παγκόσμιο.

Αποκοπή από το μισθό των εκπαιδευτικών της τάξης του 7% (ουσιαστικά οι καθηγητές χάνουν ένα μισθό) και μείωση των μισθών των νεοεισερχόμενων στο Δημόσιο (κατά 10%). Σ'αυτή την προσπάθεια αυτοσυντήρησης της κυβέρνησης, η ΟΕΛΜΕΚ απάντησε με δικά της μέτρα, που είναι η αποχή των καθηγητών από όλες τις εξωσχολικές δραστηριότητες. Οι μαθητές με τη σειρά τους αντέδρασαν στα μέτρα της ΟΕΛΜΕΚ με απεργία σε 25 σχολεία (παρ' όλη τη μη-υποστήριξη της ΠΕΟΜ).

«Όσα τα κέρδισες με τα μαρτύρια τα παζαρεύουν πάλι στα χαρτιά, τρέχεις να ψάξεις μες στα καταφύγια και βρίσκεις μιαν αιχμάλωτη γενιά.»

Αν και η αυτο-οργάνωση των μαθητών στο να προγραμματίσουν μια απεργία είναι θετικό σημάδι, η κίνηση γενικά δείχνει πλήρη απουσία ταξικής και κοινωνικής συνείδησης. Δηλαδή, αντί μαθητές και καθηγητές να απεργούν μαζί ενάντια στα αντι-εργατικά μέτρα της κυβέρνησης αφού δεν πλήττουν μόνο τους καθηγητές αλλά και εμάς (πολλοί μαθητές θα βρίσκονται σε λίγα χρόνια στη θέση των νεοεισερχόμενων), οι μεν καθηγητές παίρνουν μέτρα που δεν πλήττουν άμεσα το κράτος, οι δε μαθητές δεν αναγνωρίζουν την ανάγκη για συνδικαλιστική δράση. Στην αντίδραση των μαθητών ενάντια στα μέτρα της ΟΕΛΜΕΚ, απαντούμε πως η αντίδραση πρέπει να κατευθύνεται στη ρίζα του προβλήματος, δηλαδή στο κράτος και τα μέτρα λιτότητας που επιβάλλει.

Η μάχη μαθητών-καθηγητών πρέπει να είναι κοινή ενάντια στις νεοφιλελεύθερες λογικές που κυριαρχούν σε όλο τον πλανήτη. Οι καθηγητές ως εργαζόμενοι, ρόλος ξεχωριστός από εκείνον που έχουν μέσα στις αίθουσες, δέχονται επίθεση που δε θα περάσει αναπάντητη καθώς η επίθεση

αυτή επεκτάεται και σε μας και στην κοινωνία γενικότερα. Ταυτόχρονα, οι καθηγητές καλά θα κάνουν να προωθήσουν απεργίες και εργατικούς αγώνες που θα έρχονται σε ρήξη με το κράτος και όχι με τους μαθητές.

Υ.Γ. 1: Ασχολίαστη η στάση της ΠΕΟΜ να μην στηρίζει την απεργία παρόλο που εναντιώνεται και αυτή στα μέτρα απλά και μόνο για να μην «κακοφαντίσει» τους καθηγητές και τους συνδέσμους γονέων.

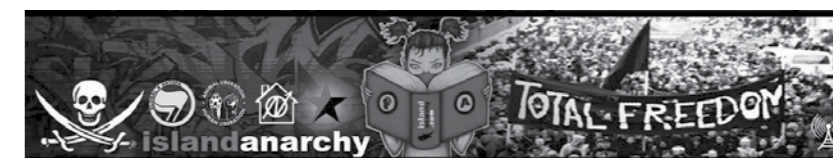
Υ.Γ. 2: Ασχολίαστα και τα παράπονα πολλών μαθητών ότι δεν νοείται να μην έχουν εθνικές γιορτές και παρελάσεις. Η πλύση εγκεφάλου από τα σχολεία, τα σωματεία, την εκκλησία κτλ καλά κρατεί...

3 χρόνια islandanarchy

από την ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε για τα 3 χρόνια ύπαρξης του φόρουμ:

Χαιρετίζουμε σύντροφοι/συντρόφισσες, φίλοι/ες.

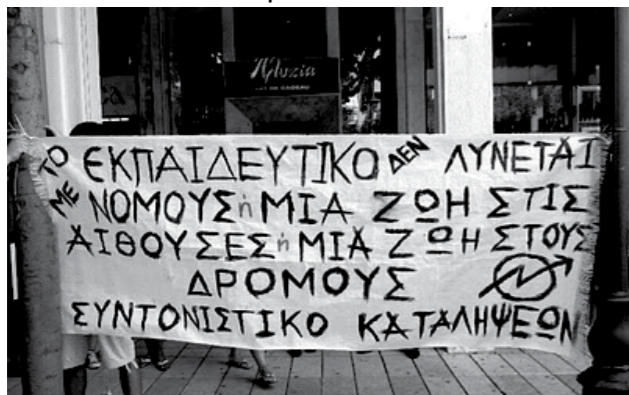
Έχουν περάσει 3 περίπου χρόνια από την δημιουργία αυτού του φόρουμ. Αρχικός του στόχος να ενώσει τον αντιεξουσιαστικό/ αναρχικό/ελευθεριακό κόσμο της Κύπρου και να γίνει εργαλείο στη διάθεσή του. Καλύψαμε όσο μπορούσαμε τοπικά και διεθνή γεγονότα και εμπλουτίσαμε την "βιβλιοθήκη" της ιστοσελίδας με θέματα που μας αφορούν, χάρη στην συνεισφορά όλων μας. Ο καθένας σας μπορεί να συνεισφέρει, κάνοντας "register" και αναρτώντας κάτι, και προωθώντας το φόρουμ σε άλλο κόσμο. Οι διαχειριστές του φόρουμ υπάρχουν, για να κυλά ομαλά το φόρουμ, για τεχνικούς, συντακτικούς και διακοσμητικούς λόγους, ή για να σας βοηθήσουν αν έχετε οποιοδήποτε πρόβλημα/ερώτημα. Επίσης κάποιοι από μας καλύπτουν γεγονότα για ανταποκρίσεις από εκδηλώσεις εντός και εκτός Κύπρου. Συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια σε κράτος, αφεντικά, εθνικισμό, καπιταλισμό και οτιδήποτε σκλαβώνει την ψυχή του ανθρώπου. Για την ζωή. Όλα για όλους. islandanarchy.com

Ενημερώσεις από μαθητικές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα
Ξεκίνησαν και φέτος, όπως και κάθε χρόνο καταλήψεις και κινητοποιήσεις μαθητών στον ελλαδικό χώρο. Φέτος, μέχρι στιγμής γύρω στα 600 σχολεία έχουν μπει στο χορό των καταλήψεων. Ας ρίξουμε μια αναλυτικότερη ματιά σε Πάτρα & Αργίνο.

ΠΑΤΡΑ

Καταλήψεις σε διάφορα γυμνάσια και λύκεια της πόλης με έντονη συμμετοχή συντρόφων/ισών μαθητών/τριών. Πραγματοποιούνται αρκετές πορείες και διαδηλώσεις, καθώς και διαδήλωση που κάλεσε η μαθητική συλλογικότητα 'ανυπάκουοι μαθητές' το σάββατο 24/9, κατά την οποία μαθητές και φοιτητές του αυτόνομου / αντιεξουσιαστικού χώρου συγκεντρώθηκαν και πορεύτηκαν στο κέντρο της πόλης. Το κεντρικό σύνθημα ήταν: 'εκπαιδευτική κρίση? μόνο με τους δικούς μας όρους - και όχι με τους όρους των αφεντικών.' Περαιτέρω ενημέρωση καθώς και οι απόψεις των μαθητών που συμμετέχουν στις καταλήψεις μπορούν να βρεθούν στο blog της συλλογικότητας 'ανυπάκουοι μαθητές,' στο anipakouoima8htes.wordpress.com.

ΑΓΡΙΝΙΟ

Περίπου 300 μαθητές συμμετείχαν στις 16/9 στη διαδήλωση στο κέντρο της πόλης, η οποία καλέστηκε από τα κατειλημμένα σχολεία. Η φετινή σχολική χρονιά ξεκίνησε με τεράστιες ελλείψεις στα σχολεία, χωρίς βιβλία και καθηγητές, πράγμα το οποίο ήρθε να προστεθεί στη γενικότερη σαπίλα που χαρακτηρίζει την εκπαίδευση, σε όλες τις βαθμίδες της, από τη φύση της. Οι μαθητές του Αργινίου λοιπόν σε όλη αυτή την κατάσταση απαντούν με καταλήψεις, πορείες και συγκρουσιακές μορφές αγώνα.

Η πορεία λοιπόν αφού πέρασε από κεντρικούς δρόμους της πόλης κατευθύνθηκε στα γραφεία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης όπου πετάχτηκαν μπογιές, αυγά και ντομάτες! Στη συνέχεια κατέληξε στο δημαρχείο της πόλης όπου και το κατέλαβε.

Ο δήμαρχος Αργινίου, Παύλος Μοσχολιός, αρνήθηκε στους εκπροσώπους των μαθητών, που του γνωστοποίησαν το γεγονός της κατάληψης, να αποχωρήσει από το κτήριο, για να

πάρει την απάντηση που του άξιζε, με το κλείδωμά του μέσα στο γραφείο του. Στη συνέχεια την εμφάνισή τους έκαναν άνδρες της ομάδας ΔΙ.ΑΣ οι οποίοι εισέβαλαν στο κτήριο προκειμένου να απεγκλωβίσουν το δήμαρχο, απωθήθηκαν από τους μαθητές με κλωτσιές και μπουιές, ενώ η ατμόσφαιρα δονούνταν από συνθήματα ενάντια στην αστυνομία.

Κατά την επεισοδιακή αποχώρηση των μπάτσων κατέβηκε η τζαμαρία στην πρόσοψη του δημαρχείου. Η κατάληψη λήγει μερικές ώρες αργότερα χωρίς περειαίρω ένταση.

Οι μαθητές του Αργινίου έδειξαν όχι μόνο πως δεν είναι κομμάτι από τον κοινωνικό λήθαργο που βασιλεύει στην πόλη αλλά ένα από τα πιο ζωντανά κομμάτια της.

περισσότερα μπορούν να βρεθούν στην ιστοσελίδα της τοπικής αντιεξουσιαστικής εφημερίδας 'Η Γκιλοτίνα': leguilotine.blogspot.com

ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ως διδασκαλία της εξουσίας

Το ακόλουθο κείμενο γράφτηκε και τυπώθηκε για τους σκοπούς του 'Σκαπούλα Φεστ,' ως πρόλογος της συζήτησης που έγινε γύρω από την εκπαίδευση (και τις ιδιαιτερότητές της στην Κύπρο) και τις θέσεις της Σκαπούλας.

Πρόλογος

Δημοτικό, γυμνάσιο, λύκειο. Το σχολείο και τα «μαθητικά χρόνια» είναι ιδιαίτερα σημαντική περίοδος στη ζωή ενός ατόμου, και στην παρούσα μπροσούρα θα εξετάσουμε τον αντίκτυπο της εκπαιδευτικής διαδικασίας πάνω στη ζωή, το χαρακτήρα και τα πιστεύω των μαθητών.

Ας ξεκαθαρίσουμε κάποια πράγματα πρώτα. Θεωρούμε πως το σχολείο είναι ένας καταπιεστικός θεσμός απόλυτα αναγκαίος για τη διατήρηση μιας καταπιεστικής στο σύνολό της κοινωνία, και η προσέγγιση, η κριτική καθώς και οι προτάσεις μας δεν μπορούν να εφαρμοστούν αποκλειστικά και μόνο για εκπαιδευτικά ζητήματα αλλά αποτελούν μέρος ενός γενικότερου απελευθερωτικού σχεδίου.

Το σχολείο είναι μια μηχανή που παραγάγει δουλπορεπής και υποτελείς ανθρώπους έτοιμους να γίνουν σκλάβοι των αφεντικών, αφού έχουν προμηθευτεί με τις απαραίτητες αντιλήψεις. Εφοδιάζει τους νέους με στείρες γνώσεις και διαμορφώνει το χαρακτήρα τους με τρόπο ώστε από τη μια να καταστείλει την όποια αντίδραση τους σε νεανική ηλικία και αργότερα οι απόφοιτοι, (εργαζόμενοι πλέον) να μην αντιδρούν και να μην αντιστέκονται σε εκείνους που τους εκμεταλλεύονται.

Προφανώς, το σχολείο δεν είναι απόλυτα αποτελεσματικό. Υπάρχουν και εκείνοι που παρ' όλη τη σχολική αθλιότητα μπορούν ακόμα να διακρίνουν το παιχνίδι που παίζεται στις πλάτες τους. Εμείς, οι συγγραφείς, αποτελούμε τη ζωντανή απόδειξη πως ακόμη υπάρχουν φωνές αντίστασης μέσα από τα σχολικά κελιά.

Και το σχολείο δεν μπορεί να είναι αποστειρωμένο. Οι μαθητές μπροστά στην καταπίεση που

υφίστανται αντιδρούν, εξεγείρονται, συνειδητά ή ασυνείδητα. Το σχολείο είναι ένας χώρος όπου θα έρθουν σε επαφή εκατοντάδες νέοι, θα ζυμωθούν και μπροστά τους ανοίγουν απελευθερωτικές προοπτικές αν και εφόσον τις αναζητήσουν. Το σχολείο, με όλες τις αντιφάσεις του, δημιουργεί και τις συνθήκες για την αντίσταση και εξέγερση εναντίον του. Στο χέρι μας είναι αν θα τις εκμεταλλευτούμε...

Η ιστορική «ανάγκη» της κρατικής εκπαίδευσης

Από τη γέννηση τους, οι αστικές τάξεις δεν ενδιαφέρονταν και πολύ για την εκπαίδευση άλλων πλιν των μελών τους. Εξ' άλλου, κρατούσαν τους «από κάτω» (προλετάριους) υποταγμένους κυρίως με τη βία της αστυνομίας και του στρατού.

Όμως με το πέρασμα του χρόνου βλέπουμε την ανάπτυξη μιας καταστολής που βασίζεται περισσότερο στην χειραγώγηση συνειδήσεων παρά στη βία των κατασταλτικών μηχανισμών. Σ' αυτό το πλαίσιο η κρατική εκπαίδευση αποτελεί εργαλείο των αφεντικών έτσι ώστε να διαμορφώσουν τις συνειδήσεις των νέων και να χτίσουν την κοινωνική συναίνεση και ειρήνη, να πατάξουν δηλαδή τις αντιστάσεις εναντίον τους.

Επίσης, στην αρχή η εκπαίδευση για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα ήταν υπόθεση μαθητείας μέσα στην εργασία, δηλαδή οι νεαροί που εργαζόντουσαν, μάθαιναν στην πράξη τι έπρεπε να κάνουν για τη δουλειά τους. Αυτό σήμαινε πως οι εργάτες είχαν στα χέρια τους το μονοπώλιο των γνώσεων της παραγωγής, χρησιμοποιώντας αυτές τις γνώσεις και δεξιότητες προς όφελός τους όποτε ξέφευγαν από την όποια επιτήρηση. Οι εργάτες γίνονταν επικίνδυνα κυρίαρχοι γνωσιολογικά όσον αφορά την οργάνωση της εργασίας, και τα αφεντικά επέβαλαν ένα διαφορετικό μοντέλο διάδοσης της γνώσης (μαζί με τα ιδεολογικά πρότυπα πειθαρχίας και υποταγής): την δημόσια εκπαίδευση.

Το εκπαιδευτικό σύστημα προέκυψε από την

ανάγκη των αφεντικών να οργανώσουν κεντρικά και ιεραρχικά την κίνηση και κατανομή γνώσεων μέσα στην κοινωνία, κάτω από συνθήκες τις οποίες διαμορφώνουν οι κυρίαρχοι προς το συμφέρον τους.

Σχολική ιεραρχία

Στο σχολείο μας προετοιμάζουν για την μετέπειτα μας ζωή στην κοινωνία, και μπορούμε να πούμε πως το σχολείο είναι μια μικρογραφία αυτής της κοινωνίας, και η ιεραρχία είναι αναπόσπαστο κομμάτι της.

Κατ' αρχάς υπάρχει ο διαχωρισμός του δασκαλού, «κάτοχου» της γνώσης, και του μαθητή, «δέκτη» της γνώσης. Ο δάσκαλος είναι το αφεντικό στην τάξη, διδάσκει την προκαθορισμένη ύλη με μια μέθοδο παθητικής μάθησης, όπου ο μαθητής απλά κάθεται και ακούει ή κρατάει κάποιες σημειώσεις. Αυτό προωθεί την αντίληψη πως τη γνώση την παίρνουμε από τους «ανώτερους» μας ιεραρχικά, και συμβάλλει στο να δημιουργηθεί στους μαθητές η άποψη πως υπάρχουν «ειδικοί» και «παντογνώστες» και έτσι να μη θέλουν να ψαχτούν και να δουν για τον εαυτό τους. Ιδιαίτερα σε μαθήματα που κάνουν ιδεολογική/θρησκευτική κατ'ήχηση, ο μαθητής σπάνια θα ψαχτεί για να διαμορφώσει άποψη, αλλά θα δεχτεί αυτό που τον ταΐζουν.

Οι δάσκαλοι έχουν την επιλογή να τιμωρούν τους μαθητές όταν το κρίνουν αναγκαίο. Αυτό μπορεί να είναι λόγω εμφάνισης, λόγω «αταξίας», λόγω του ότι δεν συμπλήρωσαν τις εργασίες τους κτλ. Ουσιαστικά οι μαθητές τιμωρούνται όταν δεν

ακολουθούν τους σχολικούς κανονισμούς ή τις διαταγές των καθηγητών. Το μήνυμα είναι σαφές: υπάκουε αλλιώς θα υποφέρεις – οποιαδήποτε αποκλίνουσα συμπεριφορά θα τιμωρείται.

Διαχωρισμοί

Η σχολική διαδικασία μέχρι το τέλος του λυκείου έχει ως κύριο σκοπό να διαχωρίσει τους μαθητές σε δύο κατηγορίες: αυτοί που θα σπουδάσουν και μετά θα εργαστούν σε κάποια ειδικευμένη δουλειά, και αυτοί που θα γίνουν ανειδίκευτοι εργάτες. Διαγωνίσματα, εξετάσεις, βαθμολογίες διαχωρίζουν τους μαθητές σύμφωνα με τις επιδόσεις τους.

Η αλήθεια είναι πως όλοι οι άνθρωποι έχουν ταλέντα και δυνατότητες. Δεν μπορεί μια σχολική μηχανή να κρίνει ποιος είναι

καλός και ποιος όχι, ποιος είναι έξυπνος και ποιος χαζός. Κάθε άνθρωπος μπορεί να βρει πράγματα που αγαπά στα οποία τα καταφέρνει και που θα ήθελε να κάνει. Άλλος αγαπά τη ζωγραφική, άλλος την κηπουρική, άλλος την ιστορία κλπ. Όμως ο ρόλος του μαθητή (και εν δυνάμει εργαζόμενου) δεν είναι να κάνει αυτά που αγαπά, αλλά να υπηρετεί τους εργοδότες κάθε λογής. Αυτή είναι άλλωστε η κοινωνία που ζούμε.

Καταλαβαίνουμε λοιπόν πως το σχολείο, ως θεσμός αυτής της κοινωνίας, πρέπει να διαχωρίσει τους μαθητές, έτσι ώστε να δημιουργεί από τη μια ανειδίκευτους εργάτες (φτωχούς) και από την άλλη τη μεσαία τάξη και τα πιθανά αφεντικά (πλουσίους). Οι ταξικοί διαχωρισμοί,

στον «ανεπτυγμένο» δυτικό κόσμο ξεκινούν στο σχολείο.

Μαθήματα δημοκρατίας

Στο σχολείο παίρνει κάποιος την πρώτη του γεύση από τις εκλογικές διαδικασίες. Από το δημοτικό μέχρι και το πανεπιστήμιο, εκλέγουμε προέδρους, αντιπροέδρους, αντιπροσώπους, μαθητικά συμβούλια κτλ. Βέβαια στις μικρότερες ηλικίες μπορεί να φαίνεται κάπως άκακο, όμως οι αντιλήψεις που εδραιώνουν οι εκλογές του δημοτικού, συνεχίζονται μετέπειτα στο γυμνάσιο, στο λύκειο, ακόμα και στο πανεπιστήμιο κάνουν φοιτητικές εκλογές.

Η ανάδειξη κάποιου μαθητή σε πρόεδρο ή αντιπρόσωπο μπορεί να συσχετιστεί με το θέμα των διαχωρισμών που αναφέρθηκε προηγουμένως, δηλαδή δίνονται δικαιώματα και τιμές σε κάποιον ανάλογα με τη δημοτικότητά του.

Οι λογικές που προωθούν αυτές οι πρακτικές είναι αυτές της ανάθεσης και της διαμεσολάβησης. Δηλαδή, από τη μια οι μαθητές από μόνοι τους δεν είναι ικανοί για να αναλάβουν οι ίδιοι τη διαχείριση κάποιων θεμάτων, και γι' αυτό πρέπει να εκλέξουν κάποιον εκλεκτό, και «έξυπνο» να το κάνει γι' αυτούς. Αυτό αντανακλά τις εκλογικές διαδικασίες μετέπειτα, όπου οι άνθρωποι είναι δήθεν ανήμποροι να έχουν οι ίδιοι τον έλεγχο της ζωής τους, και τη χαρίζουν σε κάποιον πολιτικό. Από την άλλη, υπάρχει και το θέμα της αντιπροσώπευσης, δηλαδή να παίρνονται αποφάσεις για σένα χωρίς εσένα, που στο σχολείο ίσως να μην είναι τόσο σοβαρές, αλλά μετά μπορεί και να επηρεάζουν καθολικά τη ζωή κάποιου.

Η διαδικασία της τυποποίησης

Το σχολείο παράγει ένα συγκεκριμένο μοντέλο μαθητή: υπάκουος, νομοταγής, υποτακτικός, φοβισμένος. Η ομοιομορφία είναι επιδίωξη της σχολικής μηχανής. Στην ουσία αυτό που θέλουν είναι να δημιουργήσουν τους «ιδανικούς» εργαζόμενους, με τα προαναφερόμενα «προτερήματα».

Οι μαθητές πρέπει να γίνουν σαν τα ρομποτάκια. Βέβαια και οι ίδιοι πρέπει να συνηθίσουν τούτη την ιδέα, χωρίς να ξέρουν ακριβώς τι συμβαίνει. Οπότε, σχολική στολή, πειθαρχία, και επιβολή της τάξης κάτω από αυστηρό έλεγχο. Η «οργάνωση» με στρατιωτικές μεθόδους αποτελεί συχνό φαινόμενο στο σχολείο. Οι μαθητές στοιχίζονται για προσευχή, για παρελάσεις, με μιλιταριστικό τρόπο. Το σχολείο άλλωστε, και αυτό ισχύει για τα αγόρια, αποτελεί τον προθάλαμο της στρατιωτικής πειθαρχίας και της μιλιταριστικής επιβολής, έτσι

ώστε να γίνουν οι μαθητές υποταγμένες και πειθήνιες μηχανές.

Τα ιδεολογήματα της εκπαίδευσης

Κατά τη διάρκεια των σχολικών τους χρόνων, οι συνειδήσεις των μαθητών θα «εμπλουτιστούν» με διάφορα ιδεολογήματα και κυρίαρχες αντιλήψεις. Ο εγωισμός είναι δομικό στοιχείο της εκπαίδευσης. Οι μαθητές μαθαίνουν πως είναι ο

καθένας για τον εαυτό του, όλοι εναντίων όλων δηλαδή. Αυτό γίνεται με τα ατομικά θρανία, την αποθάρρυνση της συνεργασίας (η οποία συχνά τιμωρείται) και με την προώθηση ατομικιστικών λογικών του τύπου «εγώ θα νοιαστώ για την πάρτη μου».

Η ρουφιανιά είναι επίσης αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της κοινωνίας, και έτσι και του σχολείου. Όποτε γίνει κάποια «αταξία» οι καθηγητές θα παρακαλέσουν τους μαθητές να καταγγείλουν ποιος το έκανε, ή να δώσουν κάποιες πληροφορίες. Μέσα στο πλαίσιο των εγωιστικών αντιλήψεων που προάγει το σχολείο, πολλοί

μαθητές θα «δώσουν» τους συμμαθητές τους επιδιώκοντας το προσωπικό τους συμφέρον, αφού η ρουφιανιά τους θα επιβραβευτεί.

Ο εγωισμός και η ρουφιανιά είναι αναγκαία στοιχεία ενός πειθαρχημένου εργάτη. Όχι μόνο οι συνάδελφοι να μην αγωνίζονται μαζί (καθώς κοιτά ο καθένας την πάρτη του) αλλά να στρέφονται ο ένας ενάντια στον άλλον, ρουφιανεύοντας και ξεπουλώντας τον αδερφό σου για το προσωπικό σου συμφέρον. Τα αφεντικά τρίβουν τα χέρια τους...

Βέβαια, θα ήταν τεράστια παράλειψη να μην αναφερθεί το ιδεολόγημα του πατριωτισμού/εθνικισμού, που, ιδιαίτερα στην Κύπρο έχει στήσει πάρτι μέσα στα σχολεία. Από το δημοτικό μέχρι το λύκειο: μαθήματα «εθνικής» ιστορίας και ιδεολογικής κατάρτησης, σχολικά πανηγύρια – γιορτές και εθνικιστικές κορώνες, ομιλίες, γράμματα του υπουργού, παρελάσεις, ύμνοι, και

ότι άλλο σκεφτεί η νοσηρή τους φαντασία να μας ταΐσει.

Ας εξετάσουμε και το ρόλο του πατριωτισμού/εθνικισμού στη ζωή των μαθητών ως εργαζόμενων. Εντάσσονται στην κοινότητα του έθνους, διαχωρίζονται από τους μετανάστες συναδέλφους τους με εθνικά κριτήρια, και αγωνίζονται για το «εθνικό συμφέρον» το οποίο και είναι συμφέρον των αφεντικών. Οι κοινωνικές ανισότητες κρύβονται πίσω από το πέπλο του έθνους, αφού αυτό βάζει εργάτες και αφεντικά, καταπιεζόμενους και καταπιεστές στο ίδιο καλούπι: αυτό του «έλληνα», ή ελληνοκύπριου τέλος πάντων. Προοπτικές κοινωνικής/ταξικής αντίστασης? Όσο βασιλεύει ο μύθος του έθνους, κλωμό...

Επίλογος

Ωραία όλα αυτά, όμως η κριτική από μόνη της δεν κάνει και τίποτε. Και αυτό που εκφράζουμε δεν είναι μια «τυφλή οργή» ή ένας αγώνας χωρίς μέλλον. Σαφώς και υπάρχει το πρόταγμα για κάτι καλύτερο...

Σήμερα, εμείς οι μαθητές τι μπορούμε να κάνουμε? Η απάντηση είναι απλή. Συνειδητοποιούμε, και αντιλαμβανόμαστε ξεκάθαρα τη θέση μας σ' αυτόν τον κόσμο. Σήμερα μαθητές, (που βιώνουμε τη σχολική καταπίεση στο πετσί μας) αύριο εργαζόμενοι. Όμως δεν φαίνεται να είναι και πολύ καλή επιλογή απλώς να «αφήσουμε τα πράγματα να πάρουν την τροπή τους» στα χέρια όσων μας κυβερνούν. Τα 'χουν κάνει σκατά. Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, και να αντισταθούμε σε ότι μας καταπιέζει, δηλαδή αυτό το σύστημα, και να επιδιώξουμε μια κοινωνία αλληλιώτικη, ελεύθερη, όπου θα διαχειριζόμαστε μόνοι μας τις επιθυμίες και τις ανάγκες μας. Όσον αφορά την εκπαίδευση, θέλουμε σχολεία ελευθεριακά, όπου θα καλλιεργείται η κριτική σκέψη, όπου καθένας θα ακολουθεί τα ενδιαφέροντά του, και θα μπορεί ελεύθερος να αναπτύξει τα ταλέντα του. Σχολεία που θα τα διοικούν από κοινού οι μαθητές και οι καθηγητές, (λαμβάνοντας υπόψη τυχόν ιδιαιτερότητες κάθε ξεχωριστού σχολείου) χωρίς ιεραρχία και διαχωρισμούς. Όπου δεν θα υπάρχουν κάτοχοι της «απόλυτης αλήθειας» αλλά όλοι μαζί θα μαθαίνουν το πιο σπουδαίο πράγμα: την ελευθερία. Και τέτοια σχολεία αποτελούν κομμάτι της ανεξούσιας κοινωνίας που ονειρευόμαστε...

Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός: αποστολή στην Κρισιτιάνια

Μια ελευθεριακή κοινότητα στην καρδιά της Ευρώπης

Η Κρισιτιάνια (Christiania) είναι μια αυτοδιαχειριζόμενη κοινότητα κοντά στο κέντρο της Κοπεγχάγης (Δανία). Καλύπτει μία περιοχή 34 τ.χλμ. και φιλοξενεί περίπου 1.000 κατοίκους. Υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο περισσότερο από ένα εκατομμύριο άνθρωποι επισκέπτονται αυτή την αποκαλούμενη «ελεύθερη πολιτεία». Πρόσφατα μερικοί σκαπουλάριοι επισκεφτήκαμε την περιοχή αυτή και ήρθε η ώρα να γράψουμε όσα μάθαμε αλλά και τις εντυπώσεις μας. Είναι εντυπωσιακό πως η αυτοδιαχειριζόμενη αυτή κοινότητα δεν έχει αστυνομία, διοικείται απο συνελεύσεις και δεν έχει νόμους παρά μόνο τρεις σημαντικές «απαγορεύσεις»: όχι σκληρά ναρκωτικά, όχι όπλα, όχι βία.

Ιστορία

Η ιστορία της Κρισιτιάνια αρχίζει το 1970, όταν μία ομάδα νέων ανθρώπων κατέλαβαν μια μεγάλη έκταση κοντά στο κέντρο της Κοπεγχάγης, που ανήκε στο στρατό και παρέμενε αχρησιμοποίητη, σε μια προσπάθεια να λύσουν το πρόβλημα στέγης που τους απασχολούσε αλλά και να δημιουργήσουν ένα όμορφο χώρο με πολύ πράσινο, μακριά από τα αυτοκίνητα και το θόρυβο της πόλης για να μπορούν να παίζουν τα παιδιά τους.

Ταυτόχρονα, η εναλλακτική εφημερίδα Hovedbladet κυκλοφόρησε περιέχοντας ένα άρθρο με πολλές ιδέες για τη δημιουργική αξιοποίηση της εγκαταλελειμμένης αυτής έκτασης (η οποία ήταν και είναι ιδιοκτησία του υπουργείου άμυνας της Δανίας). Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τη μαζική εισροή και εγκατάσταση στην περιοχή εκατοντάδων ανθρώπων, που επιθυμούσαν να ζήσουν μακριά από τους ρυθμούς ζωής των μεγάλων πόλεων οργανώνοντας με το δικό τους διαφορετικό τρόπο τη μικρή αυτή κοινότητα.

Πολλές φορές η τοπική αστυνομία προσπάθησε να απομακρύνει τον κόσμο, όμως κάθε φορά αναγκαζόταν να εγκαταλείψει τις προσπάθειες καθώς η έκταση είναι πολύ μεγάλη, όπως άλλωστε και ο αριθμός των κατοίκων και των Δανών που στήριζαν την προσπάθεια αυτή. Το 1972, η

Κρισιτιάνια συμφώνησε με το δανικό υπουργείο άμυνας ότι οι κάτοικοι της θα πληρώνουν το ηλεκτρικό ρεύμα και την υδροδότηση, και έτσι η δανέζικη κυβέρνηση αναγνωρίζει την Κρισιτιάνια σαν ένα «κοινωνικό πείραμα».

Τα τελευταία χρόνια η Κρισιτιάνια έχει γίνει στόχος επιχειρήσεων της αστυνομίας, με τη δικαιολογία ότι μέσα στα όριά της γίνεται διακίνηση ναρκωτικών, κι ότι ορισμένα από τα κτήρια έχουν χτιστεί σε προστατευόμενες περιοχές (με την άδεια πάντως προηγούμενων κυβερνήσεων). Υποστηρίζεται όμως ότι οι επιχειρήσεις αυτές έχουν σαν στόχο την εκδίωξη των κατοίκων της Κρισιτιάνια, προκειμένου η περιοχή να αξιοποιηθεί από κατασκευαστικές εταιρίες, καθώς βρίσκεται κοντά στο κέντρο και θεωρείται σημαντική από αναπτυξιακής άποψης.

Πως λειτουργεί μια κοινότητα χωρίς ιεραρχίες

Η Κρισιτιάνια λειτουργεί με ενεργή και άμεση συμμετοχική δημοκρατία. Όλοι οι κάτοικοι έχουν δικαίωμα να συμμετάσχουν στην Κοινή Συνέλευση που αποφασίζει για θέματα που αφορούν όλη την περιοχή, όπως τα προβλήματα με την αστυνομία ή τον ετήσιο προϋπολογισμό (budget) αλλά και το πως θα γίνουν πρακτικά όλες οι αποφάσεις. Ταυτόχρονα η περιοχή έχει διαιρεθεί σε 15 μικρότερες, αυτόνομες περιοχές που η καθεμία τους έχει τη δική της συνέλευση συμβάλλοντας έτσι στην αποκέντρωση των αποφάσεων. Η Συνελεύσεις Περιοχών γίνονται συνήθως μια φορά το μήνα και αποφασίζουν για θέματα όπως η διατήρηση των κτιρίων, η πληρωμή του ενοικίου και άλλα. Όλοι οι κάτοικοι πληρώνουν ένα χαμηλό ποσό ως νοίκι, το οποίο μαζεύουν οι ταμίες της κάθε περιοχής και το καταθέτουν στον ετήσιο προϋπολογισμό. Υπάρχουν επίσης συνελεύσεις για την οικονομία, τις επιχειρήσεις, τα χτίρια και άλλα, και όλες τους είναι ανοιχτές για κάθε ενδιαφερόμενο κάτοικο. Ακόμη, δημιουργήθηκαν ομάδες οι οποίες φροντίζουν για την ομαλή λειτουργία της πόλης. Δημιουργήθηκε, λοιπόν, μία ομάδα υπεύθυνη για τα σκουπίδια, μία ομάδα σιδηρουργών, μία ομάδα καλλιτεχνών κ.ο.κ.

Η οικονομία της Κριστιάνια

Η απουσία οικονομικής ισότητας είναι ένα από τα ελάχιστα αρνητικά στοιχεία της σχεδόν ουτοπικής κοινότητας. Το ένα τρίτο των κατοίκων δουλεύουν έξω από την κοινότητα, λαμβάνοντας έτσι κανονικό μισθό. Το δεύτερο τρίτο είναι άνθρωποι που βασίζονται σε κοινωνικές ασφαλίσεις, όπως οι συνταξιούχοι. Τέλος, οι υπόλοιποι είναι οι όσοι δουλεύουν στις επιχειρήσεις της Κριστιάνια (καφέ, ποδήλατα, σουβενίρ κτλ), οι διακινητές ναρκωτικών (μαριχουάνας) και οι αδήλωτοι εργάτες που κάνουν μικρές εργασίες και παίρνουν οικονομική βοήθεια από την κοινότητα. Είναι λοιπόν προφανές ότι καθένας βγάζει λεφτά για τον εαυτό του και δυο κάτοικοι μας τόνισαν ότι η οικονομική ζωή δεν διαφέρει πολύ από αυτήν που κυριαρχεί και στην υπόλοιπη Δανία. Παρ' όλα αυτά, το κοινό ταμείο της Κριστιάνια παρέχει έναν μικρό παράδεισο στους κατοίκους καθώς εξασφαλίζει λεφτά για τα κτήρια, για το νηπιαγωγείο και τα παιχνίδια των παιδιών, για το ταχυδρομείο και το ραδιόφωνο της κοινότητας, για τους κατοίκους που δουλεύουν για την κοινότητα (40 περίπου άτομα) και άλλα.

Δεν είναι απλά μια οποιαδήποτε κατάληψη

Η Κριστιάνια δεν είναι απλά μια ακόμα κατάληψη για πολλούς λόγους, ένας εκ των οποίων είναι η μαγική συνύπαρξη των ανθρώπων με το περιβάλλον. Στην περιοχή δεν μπορείς να εισέλθεις με αυτοκίνητο και έτσι όλοι διακινούνται πεζοί ή με ποδήλατα. Στο κέντρο βρίσκεται μια μεγάλη πανέμορφη λίμνη που περιτριγυρίζεται από δέντρα, βλάστηση και τα πετρόχιστα σπίτια. Τη νύχτα δεν υπάρχουν

φώτα στους δρόμους και έτσι μπορεί κανείς να απολαύσει επιτέλους τα αστέρια μακριά από τα φώτα των μεγαλουπόλεων. Η περιοχή αυτή είναι βασικά ένα καταπράσινο χωριό μέσα στο κέντρο της τσιμεντένιας πόλης. Στις επισκέψεις μας στην περιοχή παρατηρήσαμε πολλά μικρά στοιχεία που δείχνουν τη διαφορά μιας ελευθεριακής κοινότητας. Ένα παράδειγμα είναι ότι οι τουαλέτες ήταν κοινές για άντρες και γυναίκες. Άλλο παράδειγμα είναι μερικά εστιατόρια στα οποία σεβίρεσαι μόνος σου από σπιτίσιο φαγητό που κάνουν εκείνη την ώρα μερικοί κάτοικοι. Πάνω απ' όλα όμως η μεγαλύτερη διαφορά της Κριστιάνια από άλλες περιοχές είναι οι ίδιοι οι άνθρωποι που συναντάς μέσα. Όλοι τους είναι φιλικοί και καθόλου ψυχροί, πρόθυμοι να σου μιλήσουν για την κοινότητά τους και όλοι τους απάντησαν σε όλες τις ερωτήσεις που είχαμε.

Η διάσημη «Pusher Street» των μαλακών ναρκωτικών

Στην Κριστιάνια, δεν υπάρχει καμιά απαγόρευση για τα «μαλακά» ναρκωτικά, τη μαριχουάνα και το χασίς. Όπως θα ανέμενε κανείς, οι διακινητές των ουσιών αυτών είναι πάρα πολλοί, όπως πάρα πολλοί είναι και όσοι έρχονται στην περιοχή για να αγοράσουν. Οι pushers όμως ελέγχονται από την κοινότητα καθώς πρέπει να είναι κάτοικοι οι ίδιοι για να δικαιούνται να πουλούν, και πρέπει να δείχνουν ανοιχτά στον κόσμο τα προϊόντα τους. Έτσι, περπατώντας στα δρομάκια της «pusher street» είδαμε πάρα πολλούς πωλητές που είχαν σε πάγκους οτιδήποτε πουλούσαν. Μερικοί κάτοικοι μας είπαν πως νιώθουν περήφανοι για την pusher street καθώς είναι το πιο ασφαλές μέρος για να αγοράσεις μαλακά ναρκωτικά από όλη την Κοπεγχάγη και υπάρχει πλήρης διαφάνεια δηλαδή ξέρεις τι αγοράζεις. Άλλοι κάτοικοι μας είπαν χαρακτηριστικά ότι άλλο η Κριστιάνια και άλλο η pusher street. Οικονομικά πάντως, οι pushers βγάζουν πολλά λεφτά αν και πληρώνουν ίσους φόρους με όλους τους υπόλοιπους κατοίκους. Το μεγαλύτερο πρόβλημα της pusher street είναι πως αποτελεί ένα καλό πάτημα για την κυβέρνηση της Δανίας που βρίσκει έτσι συνεχώς αφορμές να εισβάλλει, μέσω της αστυνομίας, στην πόλη και να προχωρεί σε συλλήψεις. Όταν δεν επιτυγχάνει τους σκοπούς της, δεν διστάζει μάλιστα να διακόπτει την παροχή νερού και ρεύματος, να παρεμποδίζει την εισαγωγή τροφίμων και άλλων προϊόντων και να δυσχεραίνει έτσι την φιλειρηνική ζωή των κατοίκων. Στην περιοχή υπάρχουν συνεχώς τσιλιαδόροι (πληρωμένοι από τους pushers) που προσέχουν την περιοχή και αποτελούν

μεγάλο εμπόδιο σε οποιαδήποτε προσπάθεια της αστυνομίας να εισέλθει στην περιοχή.

Ο πολιτικός χαρακτήρας

Αν και δεν υπάρχει ξεκάθαρος πολιτικός χαρακτήρας, πολιτικά η κοινότητα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως αναρχική αφού υπάρχει πλήρης πολιτική ισότητα. Οικονομικά όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά. Οι ίδιοι οι κάτοικοι πάντως γενικά δεν αυτοπροσδιορίζονται ως αναρχικοί παρα μόνο ως μέλη μιας ελευθεριακής κοινότητας, και είναι φανερό οι χίπιες ρίζες της πολιτείας αφού κυριαρχεί γενικά μια χίπιη και όχι εντελώς πολιτικοποιημένη ατμόσφαιρα. Πάντως η Κριστιάνια έχει ένα ξεκάθαρο αντιφασιστικό χαρακτήρα. Κάτοικος μας διηγήθηκε ένα περιστατικό όπου μέσα στο 2010 επειχθήσε να μπει στην κοινότητα μικρός αριθμός φασιστών από τη Σουηδία, χωρίς φυσικά να τα καταφέρουν αφού έφαγαν ξύλο από τους κατοίκους και τους αλληλέγγυους αντιφασίστες. Γενικά, όπως μας είπαν κάτοικοι, στην Κοπεγχάγη κυριαρχεί μια αριστερή / αντιφασιστική κουλτούρα. Έπισης οι Δανοί στο σύνολό τους υποστηρίζουν το εγχείρημα της κοινότητας και σε καμιά περίπτωση δεν θέλουν να σταματήσει ή να ιδιωτικοποιηθεί.

Το αβέβαιο μέλλον

Το μέλλον της Κριστιάνια είναι πραγματικά αβέβαιο και κανείς, ούτε οι ίδιοι οι κάτοικοι δεν γνωρίζουν τι θα συμβεί στην κοινότητά τους στα αμέσως επόμενα χρόνια. Ο λόγος είναι ένας νόμος που πέρασε πρόσφατα η Δανέζικη κυβέρνηση, ο οποίος

αναφέρει πως το δικαίωμα χρήσης στην περιοχή το έχει μόνο η πολιτεία. Η απόφαση αυτή, βάζει τέλος στην πολυετή δικαστική διαμάχη μεταξύ του κράτους και των ανθρώπων που ζουν στην μεγαλύτερη αυτοδιαχειριζόμενη κοινότητα της Ευρώπης, και αφήνει το πεδίο ελεύθερο για τους διάφορους κερδοσκόπους, που εδώ και χρόνια εφοφθαλμιούν την περιοχή για να την «αναπτύξουν». Το κυβερνητικό σχέδιο προβλέπει σταδιακή επιστροφή στην «κανονικότητα»: ισοπέδωση για τα κτίρια που είναι χτισμένα παράνομα, κινήγι του εμπορίου μαλακών ναρκωτικών στην Pusher Street και απαλλαγή από τους καταληψίες. Όμως μια τέτοια εξέλιξη είναι σίγουρο ότι θα προκαλέσει τεράστιες αντιδράσεις, και όχι μόνο στη Δανία, ενώ ήδη το κίνημα αλληλεγγύης συνεχώς μεγαλώνει. Γιατί είναι σαφές, πως το ενδεχόμενο τέλος της Κριστιανίας, είναι κάτι παραπάνω από την διάλυση μιας κατάληψης, και σηματοδοτεί το τέλος μιας ολόκληρης εποχής, ενός πρωτότυπου πειράματος κοινωνικής συμβίωσης έξω από σχέσεις εμπορευματοποίησης και εξουσίας, από χιλιάδες ανθρώπους που εγκατέλειψαν τις νόρμες του σύγχρονου «πολιτισμού» στο όνομα της ουτοπίας.

Ένας άλλος κόσμος έχει ήδη ξεκινήσει να κτίζεται

Ζώντας πέρα από κάθε συμβατικότητα, οι 1.000 περίπου κάτοικοι της Κριστιάνια, θύματα και θύτες ενός αδιάκοπου κοινωνικού πειράματος, δεν παύουν να αποτελούν κοινότητα μέσα στην κοινότητα. Δεν πτοούνται όμως. Συνεχίζουν να καλλιεργούν τα βιολογικά τους λαχανικά, να κάνουν βόλτες με το χαρακτηριστικό Christiania bike και να χτίζουν μόνοι τους τα μοναδικής αρχιτεκτονικής σπίτια τους. Υποδέχονται με απεριόριστη φιλοξενία τους χιλιάδες επισκέπτες που συγκεντρώνονται κάθε χρόνο στα εδάφη της, παραδίδοντας μαθήματα συμβίωσης και κοινοκτημοσύνης. Συνεχίζουν να μάχονται για την ελευθερία τους.

Μπορεί να μην υπάρχει πλήρης οικονομική ισότητα ή εναλλακτικό οικονομικό μοντέλο, όμως το πραγματικό κοινωνικοπολιτικό πείραμα της Κριστιάνια, βρίσκεται στον τρόπο που αυτή οργανώνεται. Οι άνθρωποι μπορούν να οργανώσουν τον εαυτό τους σε μια άμεση δημοκρατία βασισμένη στην μάλλον κοινή λογική παρά στους νόμους. Το παράδειγμα της ελευθεριακής κοινότητας μέσα στην καρδιά της Ευρώπης δίνει ένα ξεκάθαρο μήνυμα: όχι μόνο ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός, αλλά ένας άλλος κόσμος έχει ήδη αρχίσει να κτίζεται.

ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ & αναφορά στα Ζαπατιστικά Σχολεία ΠΑΙΔΕΙΑ

(Το κείμενο είναι από την αντιεξουσιαστική εφημερίδα της Κρήτης, 'Απάτρισ,' και ανατυπώθηκε για τους σκοπούς του Σκαπούλα Φεστ, και συγκεκριμένα για τη συζήτηση γύρω από την ελευθεριακή εκπαίδευση.)

Το ελευθεριακό σχολείο Paideia ιδρύθηκε το 1978 στην επαρχιακή πόλη Μέριδα της Ισπανίας και λειτουργεί μέχρι σήμερα. Μετά από επισκέψεις συντρόφων και συντροφισσών στο σχολείο, προέκυψαν εκδηλώσεις και ενημερωτικό έντυπο υλικό. Ακολουθούν αποσπάσματα από τα βιβλία της συλλογικότητας Paideia «Paideia: 25 anos de educacion libertaria και Paideia: Escuela Libre» («Paideia: 25 χρόνια ελευθεριακής εκπαίδευσης και Paideia: Ελεύθερο Σχολείο») τα οποία βρίσκονται στο έντυπο που αναγράφεται στο τέλος τους κειμένου.

«Η φιλοσοφία που διέπει το Ελεύθερο Σχολείο «Παιδεία» είναι μια αναρχική φιλοσοφία που υπερασπίζεται πρώτα απ' όλα μια ηθική της αναρχίας. Σκοπό έχει τη δημιουργία ενός τύπου ανθρώπου, που μέσα από την καθημερινότητα μαθαίνει να ζει, ζώντας σε ανθρώπινες σχέσεις διαμετρικά αντίθετες από τις καθιερωμένες. Από αυτές που έχει επιβάλλει ένα σύστημα εξουσιαστικό στη δομή του, φιλελεύθερο στην οικονομία του και πολύ περιορισμένο δημοκρατικά σε ό,τι αφορά το σεβασμό των ατομικών ελευθεριών.

Το Ελεύθερο Σχολείο υπερασπίζεται τον αναρχισμό σαν μια ουτοπία, θεωρώντας τον σαν μια ανθρώπινη διαδικασία εξέλιξης, δημιουργίας, αλλαγής, αναζήτησης και πολιτισμού με στόχο να παράξει ένα τρόπο σκέψης που επαναστατικοποιεί τις διαπροσωπικές σχέσεις και τις σχέσεις μεταξύ ομάδων, μέσα από μια διαδικασία εσωτερικής επανάστασης, για να μπορέσουμε να πραγματοποιήσουμε μια άλλη επανάσταση εξωτερική, που θα προκαλέσει μια σημαντική μεταβολή στις υπάρχουσες δομές, στις σχέσεις και στους τρόπους επικοινωνίας.

Αυτή η προσωπικότητα που το Ελεύθερο Σχολείο προσπαθεί να διαμορφώσει βασίζεται στην ίδια την ηθική της Αναρχίας που μεταβάλλει τον υπάρχοντα τρόπο ζωής εγκαθιστώντας σχέσεις Ισότητας. (μεταξύ φύλων, ηλικιών, φυλών, κουλτούρας και κοινωνικών τάξεων.) και Αλληλεγγύης, όπου η αμοιβαία βοήθεια εξαλείφει την ανασφάλεια και την ανθρώπινη μοναξιά. και ταυτόχρονα δεν παράγει μάζες πανομοιότυπες στη σκέψη που χρειάζονται προστατευτισμούς κρατικούς ή πατερναλιστικούς. Το Ελεύθερο Σχολείο εφαρμόζει και χρησιμοποιεί την ατομική και συλλογική Ελευθερία πάνω στη βάση της λήψης ευθυνών σύμφωνα με τις δυνατότητες του κάθε ανθρώπου. Υπερασπίζεται και καθιερώνει τη Δικαιοσύνη την οποία θεωρεί ως «συνεισφορά του καθενός και καθεμίας σύμφωνα με τις δυνατότητές του» προς τον καθένα και την καθεμία σύμφωνα με τις

ανάγκες του-της». Η Δημιουργικότητα λειτουργεί ως αναζήτηση νέων τρόπων ζωής και κοινωνικής οργάνωσης, η αυτοδιαχείριση ως εναλλακτική στην ιεραρχία και η συνέλευση ως αποφασιστικό και συμβουλευτικό όργανο για κάθε τι που αφορά τη συλλογικότητα. Ο τελικός σκοπός είναι η αναζήτηση του αυτοκαθορισμού και της ευτυχίας.

Η εκπαίδευση, η οποία είναι η επιστήμη και η τέχνη που μας διευκολύνει να μάθουμε να ζούμε ανθρώπινα, έχει μετατραπεί σε ένα όργανο χειραγώγησης που εύκολα απανθρωποποιεί τους ανθρώπους. Με δεδομένο ότι σήμερα μπορούμε να μάθουμε για τα πάντα, αλλά όχι για το πώς να ζήσουμε – το οποίο πιστεύουμε είναι η πιο δύσκολη υπόθεση και η μόνη που βαδίζει με σκοπό τη μέγιστη δυνατή ελευθερία και ευτυχία – οι θεμελιώδεις στόχοι που τίθενται είναι:

- Μια θεμελιώδης αλλαγή στη δομή της παραδοσιακής οικογένειας
- Σεξουαλική ελευθερία των παιδιών, των εφήβων και των νέων
- Απελευθέρωση της γυναίκας
- Προσωπική αυτονομία, νοητική και συναισθηματική
- Ατομική και συλλογική ελευθερία
- Οικονομική αυτοδιαχείριση και αυτοδιαχείριση της ζωής
- Υπευθυνότητα και αναζήτηση δημιουργικής εργασίας
- Σχέσεις βασισμένες στον διάλογο
- Εξάλειψη των βίαιων και ανταγωνιστικών σχέσεων

Σε αυτή τη δική μας ιστορική στιγμή, γνωρίζουμε πως η αναρχία είναι η μόνη ζωντανή ουτοπία που έχει απομείνει και πως ο κόσμος για να συνεχίζει να προσδίδει χρειάζεται μια ουτοπία. Όμως, αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να αρχίσουμε να την χτίζουμε από τα κάτω, σιγά-σιγά αντί να καταναλώνουμε την ενέργεια μας σε αγώνες που δεν πρόκειται να κερδίσουμε.

Η εξουσία, το γνωρίζουμε, μας κάνει εξαρτημένους και μας δίνει ασφάλεια, για αυτό είναι τόσο αποτελεσματική και αποδεκτή. Η ελευθερία μας γεννά φόβο και ανασφάλεια, η οποία όμως αντικαθίσταται από την συλλογική αλληλεγγύη, την αμοιβαία βοήθεια.

Για να αγαπήσουμε την ελευθερία πρέπει να μάθουμε να την ασκούμε, πρέπει να μάθουμε να την κατανοούμε, πρέπει να μάθουμε... Όπως όλα στο ανθρώπινο είδος, το να είσαι ελεύθερος-η μαθαίνεται, δεν γίνεσαι ελεύθερος-η αυθόρμητα, όπως δεν γίνεσαι γνώστης αυθόρμητα, όπως δεν γίνεσαι τίποτα σε αυτό το κόσμο αν δεν το μάθεις.

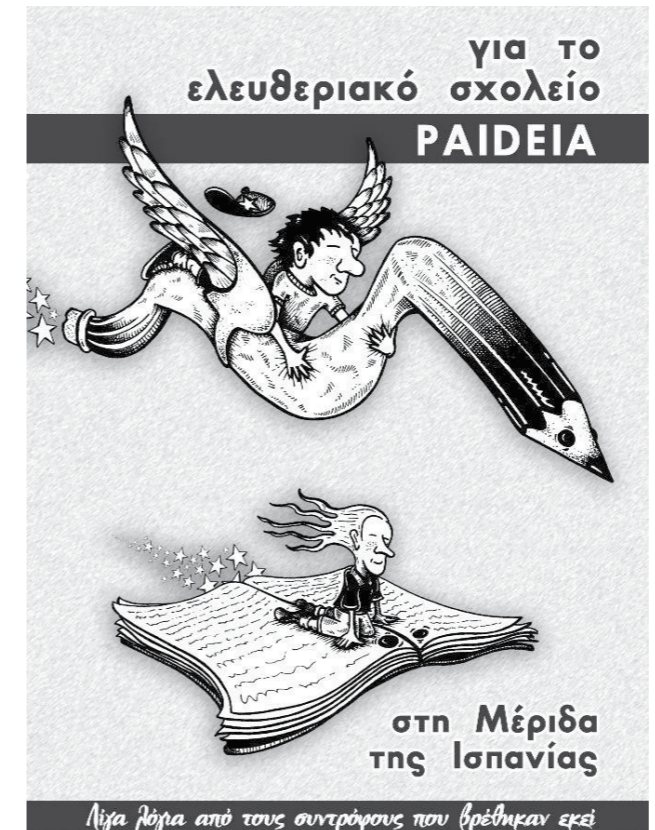
Ο τρόπος ή το εργαλείο για να μπορέσουμε να φτάσουμε σε μια κοινωνία πιο δίκαιη και ελεύθερη είναι ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ, και λέμε "διάλογος" γιατί κάνουμε το λάθος να νομίζουμε πως το να μιλάμε και μόνο

σημαίνει διάλογο, όταν στις περισσότερες περιπτώσεις το να μιλάμε είναι μια πράξη εξουσίας και επιβολής. Διάλογος

σημαίνει να βάζεις τον εαυτό σου στην οπτική του-της άλλου-ης, να ακούς, να καταλαβαίνεις, να στοχάζεσαι και να αναλύεις και ταυτόχρονα να είσαι ανοιχτός σε αλλαγές, σε διορθώσεις και στο να φτάνεις σε ελεύθερες συμφωνίες. Αλλά και στην περίπτωση αποκλίσεων, να σέβεσαι τις επιλογές των άλλων και να

επιτρέπεις χωρίς να ασκείς βία σε κάθε ανθρώπινη ομάδα να πραγματοποιεί αυτό που πιστεύει, χωρίς πιέσεις και καταναγκασμούς, χωρίς δόγματα και απόλυτες αλήθειες.

Σε αντίθεση με την καθιερωμένη από τις εξουσίες άποψη πως μαθαίνεις μόνο με ένα τρόπο, μέσω καθιερωμένων προγραμμάτων, εμείς πιστεύουμε πως μαθαίνεις να ζεις ζώντας, να μιλάς μιλώντας, να σκέφτεσαι όντας σκεπτόμενος, να καταλαβαίνεις προσπαθώντας να

Εξώφυλλο σχετικής μπροσουράς που κυκλοφόρησε. Μπορεί να βρεθεί εδώ: synapeiro.gr

//////////////////////
καταλάβεις κτλ.

Οι δεσμεύσεις που αναλαμβάνουν τα παιδιά ισχύουν γιατί αναγνωρίζουν πως αυτός που δεν ανταποκρίνεται στις δεσμεύσεις του δεν είναι ελεύθερος και έτσι καταβάλλουν προσπάθεια στον τομέα των αξιών, της εργασίας και της ειρηνικής και αλληλεγγύης συμβίωσης (ακολουθεί παράδειγμα κειμένου δεσμεύσεων). Η διαδικασία εισάγει την ιδέα πως όποιος δεν είναι υπεύθυνος δεν είναι ελεύθερος – γι' αυτό οι περισσότεροι επιλέγουν να είναι «mandados» (δηλαδή να δέχονται εντολές), αντί να αυτοδιαχειρίζονται τη ζωή τους».

Ελευθεριακή παιδαγωγική και κοινωνική επανάσταση

«Οι αναρχικοί ποτέ δεν εμπιστεύονταν τις γρήγορες και βίαιες επαναστάσεις. Η επανάσταση έπρεπε να αρχίσει από τα κάτω, προετοιμάζοντας τα άτομα να ζήσουν με διαφορετικό τρόπο, ακολουθώντας σ' αυτή την κοινωνία άλλες, ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ σχέσεις. Δημιουργώντας άτομα ενήμερα για τα κακώς κείμενα της κοινωνίας και ικανά να αρχίσουν τον αγώνα για μια καλύτερη κοινωνία.

Για το λόγο αυτό έπρεπε να δημιουργηθούν άτομα ικανά να αποφασίζουν για τον εαυτό τους και αλληλέγγυα με τους υπόλοιπους.

Με αφετηρία το παράδειγμα του Φερρέρ ο Γκουάρδια και του Μοντέρνου Σχολείου του, οι διαδικασίες της εκπαιδευτικής και πολιτιστικής πραγμάτωσης των διαφόρων αναρχοσυνδικαλιστών περιελάμβαναν συνήθως ανάμεσα στους στόχους τους, το άνοιγμα ενός κέντρου ορθολογιστικής διδασκαλίας. Αυτό το πλάνο βρήκε επίσημη υποστήριξη στα διάφορα συνέδρια της CNT. Στο ιδρυτικό συνέδριο της Βαρκελώνης το 1910 συμπεριελήφθη στο θέμα 10 «η αναγκαιότητα της ίδρυσης σχολείων μέσα στα εργατικά συνδικάτα». Στο συνέδριο της Κομέντης της Μαδρίτης το 1919, γίνεται επίσης αναφορά στην ορθολογιστική διδασκαλία, στη οποία μεταξύ των άλλων προτείνεται ότι: «θα ήταν ενδεδειγμένο εκείνα τα συνδικάτα που έχουν τις δυνατότητες και τα μέσα να συμβάλλουν άμεσα στην ίδρυση τέτοιων σχολείων».

Στο «Ομοσπονδιακό Σχέδιο του Ελευθεριακού Κομμουνισμού» που έλαβε χώρα στο συνέδριο της Σαραγόσα το 1936, κάτω από την επιγραφή «Από την παιδαγωγική, στην τέχνη, την επιστήμη και τον ελεύθερο πειραματισμό» υποστηρίζεται μια ελεύθερη διδασκαλία, επιστημονική και ισότιμη και για τα δύο φύλα, που χαρακτηρίζεται από όλα τα βασικά στοιχεία για την εξάσκηση της χωρίς να έχει σημασία με ποιον κλάδο της παραγωγικής διαδικασίας και της ανθρώπινης γνώσης συνδέεται. Η Μόρφωση με αυτή την αντίληψη θα είναι πιο σταθερό υπόβαθρο για την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ».

Αντί Επιλόγου

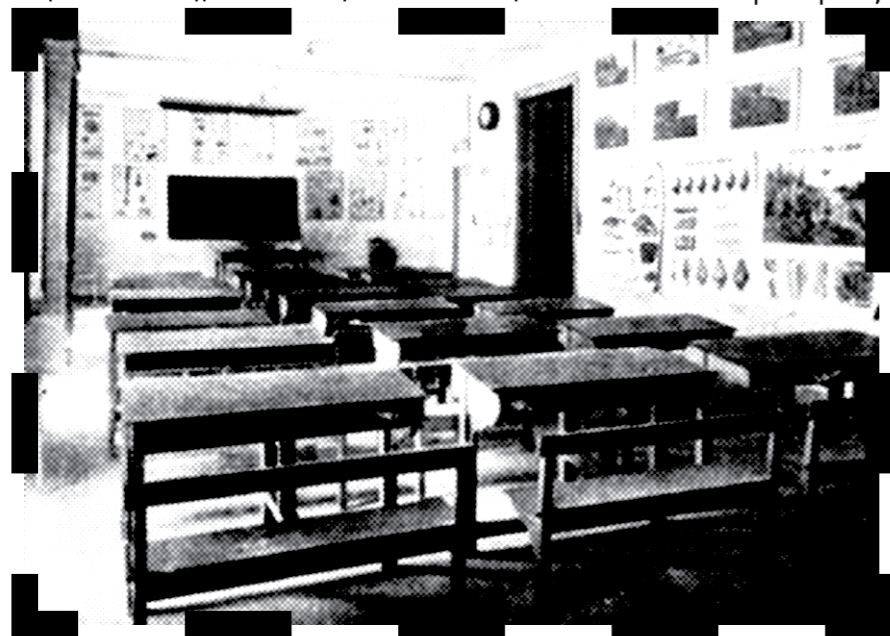
Το «Paideia», όπως και άλλα ελευθεριακά σχολεία, είναι ζωντανό και υπαρκτό χώρο που δείχνουν πως τα προτάγματα και οι προτάσεις μας για την κοινωνική οργάνωση δεν είναι κάποιες ουτοπικές, ασαφείς διακηρύξεις, αλλά μπορούν να πάρουν σάρκα και οστά ακόμα και σήμερα, σε ένα τόσο εχθρικό περιβάλλον. Είναι τόποι όπου και εμείς οι ίδιοι μπορούμε να κατανοήσουμε βαθύτερα, και να αγγίξουμε τον κόσμο για τον οποίο παλεύουμε. Είναι εργαστήρια συνεχούς πειραματισμού, από όπου μπορούμε να μάθουμε λίγο περισσότερο τι είναι η ελευθερία (ατομική και συλλογική), τι είναι ο διάλογος, πώς να συμβιώνουμε χωρίς βία, τι είναι η οριζόντια συνέλευση κ.α.

Η κυρίαρχη εκπαίδευση αποτελούσε και αποτελεί ίσως το σημαντικότερο μηχανισμό ελέγχου, χειραγώγησης και δημιουργίας πειθήνιων προσωπικοτήτων μέσα από μια νεκρή διαδικασία που γεμίζει τους ανθρώπους με φοβίες, άγχη και τους κάνει ανταγωνιστικούς. Από την άλλη, όταν κομμάτια της κοινωνίας παίρνουν την εκπαίδευση στα χέρια τους από τα κάτω, δημιουργούν διαδικασίες ζωντανές

που κάνουν τους ανθρώπους που συμμετέχουν σ' αυτές πιο ελεύθερους και ευτυχημένους και συμβάλλουν στη κοινωνική αλλαγή. Τέτοια παραδείγματα υπάρχουν στα Ζαπατιστικά σχολεία, στα αυτοοργανωμένα σχολεία ιθαγενικών και αγροτικών κινημάτων στον κόσμο (π.χ. του

Mayan ομάδα γλώσσας, αποκαλώντας τους εαυτούς τους Ejército Zapatista de Liberación Nacional, (EZLN), πήρε τα όπλα. Στη κήρυξη πολέμου των Zapatista, ο νεοφιλελευθερισμός προσδιορίζεται ως κύριος στόχος και πηγή ακραίας εξασθένισης και περιθωριοποίησής

τους. Η απαλλαγή απ' την ιδεολογία του κράτους, είναι μια από τις 13 αρχικές απαιτήσεις και στόχους τους (Primera Declaración de la Selva Lacandon, Ιαν. 1994). Σε απάντηση στο νεοφιλελευθερισμό και την ιδιαίτερη εκπαιδευτική ανάγκη, οι Zapatistas έχουν αναπτύξει μια εναλλακτική εκπαιδευτική/αυτόνομη παιδαγωγική που καθορίζεται και αντιμετωπίζεται από τις γηγενείς κοινότητες και που είναι ανεξάρτητη από τις ιδεολογικές επιβολές της κυρίαρχης τάξης. Ο γηγενής πληθυσμός που αποτελεί σήμερα τους Zapatistas χρησιμοποίησε τους φυσικούς πολιτιστικούς μηχανισμούς για να εκπαιδεύσει

MST στην Βραζιλία και του NBA στην Ινδία) σε εργαστήρια και μαθήματα σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις, σε παιδικά στέκια και σε σχολεία όπως το Paid-eia. Ειδικότερα σε συνθήκες χρεωκοπίας του πολιτικού και οικονομικού συστήματος αποκτά ιδιαίτερη σημασία η ανάπτυξη ανταγωνιστικών δομών στις κυρίαρχες, που να προτάσσουν την αυτοδιαχείριση και προετοιμάζουν και να αποδεικνύουν στην πράξη την προοπτική μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης.

Το εγχείρημα των ζαπατιστικών σχολείων

Πάνε σχεδόν 5 αιώνες από τότε που οι γηγενείς πληθυσμοί της κεντρικής Αμερικής «κατακτήθηκαν» και έγιναν αποικιακοί υπήκοοι της ισπανικής αυτοκρατορίας. Απ' το 1514, οι γηγενείς πληθυσμοί του Μεξικού έχουν υπομείνει την κυριαρχία τουλάχιστον 4 τύπων κυριαρχίας - Ιμπεριαλιστικός, φεουδαρχικός, κεφαλαιοκρατικός και τώρα νεοφιλελεύθερος/σφαιρικός. Καθένα απ' αυτά τα συστήματα είχε τους ιδιαίτερους πολιτικούς και οικονομικούς στόχους και τα αντίστοιχα όργανα για να ολοκληρώσει τον κύριο στόχο αναπαραγωγής του.

Όλα αυτά τα συστήματα έχουν βασιστεί σε μια άνιση διανομή του πλούτου και της δύναμης. Η διαιώνιση τους ταυτόχρονα σήμανε την εκμετάλλευση των κατώτερων κατηγοριών, της κατασκευασμένης συνείδησης των κατώτερων και των μεσαίων τάξεων και τουλάχιστον να εμφανιστεί πως συγκρατούνται οι υπερβολικές ανοχές των ανώτερων τάξεων. Σε όλα αυτά τα συστήματα το όργανο της γηγενούς εκπαίδευσης έχει διαδραματίσει και συνεχίζει να διαδραματίζει έναν σημαντικό ρόλο στην υποστήριξη εκείνης της ισορροπίας και στη διαιώνιση εκείνων στη εξουσία.

Την 1η Ιανουαρίου 1994, μια μικρή αλλά καλά-οργανωμένη ομάδα Tzotzil, Tzeltal, Tojolabal, Mam, Zoque, Lacandon, Mixe και Chol Ινδοί, όλοι από τη

και να αντισταθεί στην κυβερνητική εκπαίδευση. Οι Zapatistas μέσω της οικοδόμησης της αυτονομίας έχουν εστιάσει στη δημιουργία των απελευθερωμένων χώρων (κοινότητες) που επιτρέπουν τη συστηματική ανάπτυξη της συμμετοχικής δημοκρατίας, που χρησιμοποίησε ως αντί-ηγεμονικός εξουδετερωτής. Η αυτόνομη μόρφωση μπορεί να υπάρξει μόνο μέσα στα όρια μιας πολιτικά αυτόνομης κοινότητας, όπου η κοινότητα έχει τον πλήρη πολιτικό έλεγχο και όχι σε ένα ανοικτό πλαίσιο, όπου η ιδεολογία του κράτους την παρεμποδίζει από κάθε της βήμα.

Οι αυτόνομες κοινότητες δημιουργούν τα σχολεία τους, όπου «τα παιδιά μαθαίνουν τη γλώσσα τους και γίνονται ενήμερα για τον πολιτισμό τους». Μπορούν να φορέσουν την παραδοσιακή φορεσιά. Διδάσκονται στη γλώσσα τους και μαθαίνουν την ιστορία τους. Μαθαίνουν «να μην μολύνουν το περιβάλλον και να φροντίζουν για τα δάση, επειδή χωρίς το δάσος δεν υπάρχει καμία ζωή». «Οι ιστορίες των ηλικιωμένων είναι ζωτικής σημασίας στην εκπαίδευση». Οι άνθρωποι μπορούν να πάνε στο σχολείο σε οποιαδήποτε ηλικία, και τα παιδιά από άλλες κοινότητες μπορούν επίσης να παρευρεθούν.

Οι δάσκαλοι είναι γνωστοί ως «υποστηρικτές εκπαίδευσης» επειδή όλη η εργασία διεξάγεται, βασισμένη στην πεποίθηση ότι ο καθένας έχει κάτι για να συμβάλει στην κατανόηση και στη διδαχή κάθε θέματος, έτσι οι υποστηρικτές μαθαίνουν παράλληλα με τους σπουδαστές. Οι υποστηρικτές δεν λαμβάνουν κανέναν μισθό. Επιλέγονται, στεγάζονται και ταϊζονται από την κοινότητα, και η συγκεκριμένη θέση θεωρείται τιμή. Βασισμένο στην αρχαία Mayan ιδέα με το οποίο τα άτομα επιλέγονται για να παρέχουν την απλήρωτη υπηρεσία για το αγαθό της κοινότητας. Το φορτίο του υποστηρικτή είναι ιδιαίτερα απαιτητικό-οι κοινότητες είναι πολύ φτωχές, και η εργασία για να αυξήσει τη συνείδηση στις κοινότητες είναι πολύ σκληρή. Οι πεπειραμένοι υποστηρικτές αργότερα διδάσκουν τους νέους υποστηρικτές και έτσι το σύστημα αυξάνεται.

Κραυγές από τα στρατιωτικά κολλαστήρια της αγαπήμενης πατρίδας

Είμαι 19 χρονών σκλάβος στα στρατιωτικά κάτεργα της ευρωπαϊκής πολυπολιτισμικής δημοκρατικής Κύπρου. Της επίσημης δημοκρατίας της Κύπρου, αυτής που σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα και αγωνίζεται ενάντια στην ψεύτικη δημοκρατία της Κύπρου που δεν ξέρει αυτή από ελευθερίες και ατομικά δικαιώματα.

Είμαι σκλάβος σας. Σας προστατεύω από τους άλλους. Αν δεν σας προστατεύω απ'αυτούς τότε θα γινόμεν σίγουρα σκλάβος. Κάνω το καθήκον μου στην πατρίδα. Φυσικά και το κάνω. Γιατι αν δεν το έκανα τότε η πατρίδα δε θα με σεβόταν και θα μου στερούσε τα δικαιώματα μου. Που τόσο πολύ τα χαιρόμαι.

Είμαι προστάτης της δημοκρατίας. Της ελευθερίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της ανεξαρτησίας. Της ειρήνης.

Μόνο που δεν έχω δικαιώματα. Υπακούω σε κάθε ανώτερό μου. Σε ό,τι μου πει. Τους δίνω τις μέρες και τα βράδια μου. Το κορμί μου για 2 χρόνια τους ανήκει. Σας ανήκει. Αρρωστημένα ζώα της τερατομορφούσας ανθρωποφάγας κοινωνίας. Σας δίνω την ανεξαρτησία μου για να προστατέψω τάχατες τη δικιά σας. Σας χαρίζω τα ατομικά μου δικαιώματα για να μην χαθούν τα ατομικά δικαιώματα των πολιτών αυτής της ευρωπαϊκής χώρας. ΓΑΜΗΘΕΙΤΕ ΜΑΛΑΚΕΣ.

Όχι δεν θέλω να τηρήσω το χρέος μου στην πατρίδα. Σε κανέναν δε χρωστώ τη ζωή μου. Μια κυβέρνηση που με έχει χεσμένο την έχω χεσμένη. Ένα κράτος που σκοτώνει στρατιώτες με εκρήξεις γιατί τα συμφέροντα το απαιτούν εγώ θέλω να το τινάξω στις φλόγες. Δεν έχω χρέος σε κανέναν σας. Και δε θα μου πείτε εσείς αν θα σας προστατέψω ή όχι.

Και όχι, δεν θέλω ούτε να προετοιμαστώ για τον πόλεμο. Την αστείότητα του επιχειρήματος την παραβλέπω γιατί ξέρω πως και εσείς ξέρετε ότι στις μέρες μας κάτι τέτοιο δε θα γίνει. Σας απαντώ όμως, στον πόλεμο αυτό εγώ δε συμμετέχω. Τους φίλους μου από την άλλη πλευρά τους αγαπώ περισσότερο από όλους τους ανθρωπολοχαγούς τους λοχαγούς τους διοικητές τους ταγματάρχες και τους υπουργούς της «δικιάς μου» πλευράς. Τους αγαπώ περισσότερο από όλους εσάς που στρογγυλοκάθεστε στις κυβερνητικές καρέκλες και όλους εσάς που κατέχετε τα malls, τις τερατώδεις εκκλησιαστικές περιουσίες, τα εισαγόμενα αυτοκίνητα και τα χρηματιστήρια και αποτελείτε το

κράτος μου. Και ευχαρίστως θα πολεμούσα εσάς. Αλλά να πολεμήσω όταν με διατάξετε εσείς για τα δικιά σας συμφέροντα; Ξεχάστε το εθνικιστές κουφάλες κεφαλαιοκράτες. Ευχαρίστως όμως να πολεμήσω εσάς.

Μην με ρωτήσετε αν θα αμελήσω να προστατέψω τον εαυτό μου και αυτούς που αγαπώ. Τέτοια χάρη δε σας κάνω. Να μας προστατέψω θέλω. Με το να μιλήσω για την αθλιότητα του στρατού. Είναι το ίδιο άχρηστος παράλογος ανήθικος επικίνδυνος αισχρός και άθλιος σε όλες τις πλευρές του νησιού. Γι' αυτό σας λέω. Να μη γίνουμε μαριονέτες των εθνικιστικών σκουληκιών. Να μη γίνουμε ρομποτάκια των κεφαλαιοκρατών. Για πρώτη φορά να τους αντισταθούμε.

Όχι αγαπητή μου κοινωνία. Καθόλου δε θέλω να σε προστατέψω. Με αναγκάζεις με τους χειρότερους τρόπους καταστολής να συμμετέχω σε ότι πιο αισχρό και προσβλητικό υπάρχει. Μου στερείς τη ζωή μου, πάνω ακριβώς στο σημείο που άρχισα να νοιώθω πως ξέρω τι θέλω και ζητώ απ' αυτήν. Με τιμωρείς με θπειές εναλλακτικές. Μου δίνεις την επιλογή να προσποιηθώ πως έχω ψυχολογικά προβλήματα μόνο που με απειλείς πως ακόμα κι έτσι δε θα τη γλυτώσω. Γιατί ξέρεις εσύ πως να τους τιμωρήσεις αυτούς τους δειλούς που θέλουν, λέει, να ζήσουν σαν αξιοπρεπείς όντα στα δεκαοχτώ τους.

Την επιλογή όμως να αρνηθώ το στρατό για λόγους ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ δε μου την επιτρέπεις. Γι' αυτό και εγώ σε φτύνω κοινωνία. Μπορεί να με κλείνεις στα στρατιωτικά μπουντρούμια για δυο χρόνια αλλά να ξέρεις πως θα έχεις να αντιμετωπίσεις έναν ισόβια πιστό εχθρό. Γεννάς τους νεκροθάφτες σου κοινωνία. Θα'μαι ένας από αυτούς να το ξέρεις. Και δεν είμαι μόνος. Έχεις τα όπλα την αστυνομία το στρατό την κυβέρνηση την τηλεόραση την εκκλησία τον καλό θεό. Εμείς όμως έχουμε τα συναισθήματα. Έχουμε την οργή τη θλίψη την απδία το πάθος. Κλείσε με λοιπόν στους στρατώνες σου και ανάγκασέ με να μάθω να σε προστατεύω. Να ξέρεις πως οι μέρες επιβιώσής σου είναι μετρημένες. Να το ξέρεις κοινωνία. Τα τσεκούρια που θα σε αποκεφαλίζουν δίχως ίχνος μετάνοιας θα είναι τα πιο μεγάλα παιδικά μας όνειρα που ζητούν εκδίκηση για τη χαμένη μας ευτυχία.

Προσμονώντας την εκδίκηση, Ένας σκλάβος σας

από τις καλοκαιρινές εκδηλώσεις...

πλάτανια camp 26-28/8

αντιμιλιταριστικό φεστιβάλ 19/6

Το φεστιβάλ ξεκίνησε κατά τις 18:00 χαλαρά, με πανκ, χιπχοπ, ροκ και σκα μουσική, κυρίως της ελληνικής (DIY) σκηνής. Έγιναν στένσιλ και γκράφιτι, και κρεμάστηκαν δύο πανώ που έγραφαν "ΟΥΤΕ ΣΤΑ 18, ΟΥΤΕ ΣΤΑ 100! ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ" και "ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ."

Υπήρχαν τα περιοδικά της σκαπούλας, καθώς και ένα έντυπο με δηλώσεις αρνητών στράτευσης από Ελλάδα και Τουρκία που τυπώθηκε για την εκδήλωση (υπάρχει στο σάιτ μας σε ηλεκτρονική μορφή). Οι αντιρρησίες συνείδησης από τα βόρεια έφεραν και δικά τους έντυπα, μεταξύ τους κι ένας χάρτης της ευρώπης και πως αντιμετωπίζει κάθε χώρα την αντίρρηση συνείδησης και την ολική

άρνηση στράτευσης.

Κατά τις 20:00 ξεκίνησε η συζήτηση. Έγινε μια μικρή εισήγηση από σύντροφο της σκαπούλας, και ακολούθησαν διάφορες τοποθετήσεις. Μίλησαν και οι αντιρρησίες από τα βόρεια, ενώ το λόγο πήρε και ένας βετεράνος του '74 που μίλησε ενάντια στο μίσος και τον εθνικισμό.

Γύρω στις 21:00 ξεκίνησε η συναυλία με τους ΚΑΦΡΙΚΕΣ, που έπαιξαν blues/fusion σε δικές τους συνθέσεις, με στίχους από Γώγου μέχρι Προυντόν! Όταν τέλειωσαν, έγινε ένα πολύ αυθόρμητο πανκ λάιβ με δύο τραγούδια.

Στο χώρο του φεστιβάλ είχε συνέχεια πολύ κόσμος, και πέρασαν κάποιες εκατοντάδες κατά τη διάρκεια.

Τον Αύγουστο που μας πέρασε διοργανώθηκε στα Πλάτανια μια τριήμερη αντιεξουσιαστική/ελευθεριακή κατασκήνωση. 3 ημέρες συζητήσεων, παρουσιάσεων, προβολών, συντροφικής κουζίνας και πολύ (μα πολύ!) jamming με μουσικά όργανα, σ' ένα πολύ ωραίο φυσικό περιβάλλον. Πάνω από 100 άτομα πέρασαν από το κάμπινγκ και η συμμετοχή νεαρόκοσμου και μαθητών ήταν ιδιαίτερα έντονη. Πρωτόγνωρη εμπειρία για πολλούς από μας, αφού γνωρίσαμε καινούριο κόσμο, βρεθήκαμε με πολλούς ήδη γνωστούς, και περάσαμε ένα όμορφο τριήμερο με τους συντρόφους μας. Πήραμε τα περιοδικά μας μαζί μας για διανομή, και εκεί βρήκαμε διάφορα

έντυπα που κυκλοφόρησαν κατά καιρούς από άτομα του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου, κάποια από Ελλάδα, καθώς και ένα τραπέζακι με πανκ δισκάκια. Οι συζητήσεις ήταν πολύ ενδιαφέρουσες και εποικοδομητικές, ιδιαίτερα εκείνη της κυριακής, που μοιραστήκαμε τις ιδέες και τις προτάσεις μας για καλύτερη οργάνωση και συσπείρωση του αντιεξουσιαστικού χώρου στην Κύπρο. Φύγαμε από κει με τις βαλίτσες μας γεμάτες αισιοδοξία για τη συνέχεια και ξεκινήσαμε για Λευκωσία για να αρχίσουμε να προετοιμάζουμε το Σκαπούλα Φεστ...

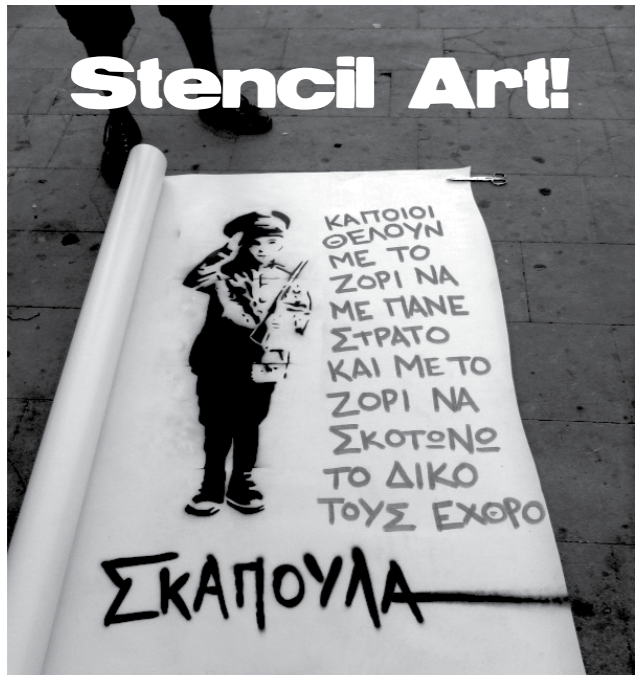

σκαπούλα φεστ 9-10/9

Το Σκαπούλα Φεστ που διοργανώθηκε στις 9 και 10 του Σεπτεμβρίου ήταν ένα διήμερο εκδηλώσεων που πραγματοποιήθηκε την εκπαίδευση και την ιεραρχία της, την ελευθεριακή μόρφωση, τις προοπτικές αντίστασης μέσα στα σχολεία καθώς επίσης και πολλά άλλα ζητήματα όπως αυτό της αυτοοργάνωσης στη μουσική σκηνή. Από πού να ξεκινήσουμε? Στα μέσα του Ιούλη αρχίσαμε με κάποιες συνελεύσεις με σκοπό τη συζήτηση για την οργάνωση ενός τέτοιου φεστιβάλ στις αρχές του Σεπτεμβρίου. Από την αρχή έπεφταν πολλές ιδέες στο τραπέζι και σιγά-σιγά διαμορφώθηκε

ο χαρακτήρας και το πρόγραμμα του φεστιβάλ. Έγιναν οι επαφές με τα συγκροτήματα, με κόσμο του χώρου για στήριξη και πρακτική βοήθεια, βρέθηκε κατάλληλος χώρος, ενοικιάστηκε εξοπλισμός, βγήκαν οι αφίσες, και έφτασε η μέρα.

Την Παρασκευή (9/9) ξεκινήσαμε από νωρίς το απόγευμα το στήσιμο στην Τάφρο Κωστανζα. Κρεμάσαμε τα πανό που έγραφαν «αλληλεγγύη στους αγωνιζόμενους φοιτητές της Ελλάδας / solidaridad con los estudiantes chilenos» (αλληλεγγύη στους χιλιανούς φοιτητές - στα ισπανικά), «οι δρόμοι είναι οι αίθουσες της ελευθερίας» καθώς και το κεντρικό πανό που έλεγε «το εκπαιδευτικό σύστημα είναι η διδασκαλία της εξουσίας / μάθηση χωρίς ιεραρχία / φαντασία

ΣΚΑΠΟΥΛΑ ΦΕΣΤ 2011

το εκπαιδευτικό σύστημα είναι η διδασκαλία της εξουσίας
μάθηση χωρίς ιεραρχία / φαντασία - γνώση - ελευθερία

DIY Συναυλία με τους:
Αντίδοτο / Εν Ψυχρώ / Μούχλα / Μεθυσμένα Ξωτικά

– γνώση – ελευθερία». Στήθηκε η καντίνα, οι καρέκλες για τη συζήτηση, τα μηχανήματα για τη μουσική και το φεστιβάλ ξεκίνησε χαλαρά κατά τις 6. Γενικά η διάθεση της πρώτης μέρας ήταν ήρεμη, πραγματοποιήθηκε η συζήτηση (για την εκπαίδευση και τις ιδιαιτερότητές της στην Κύπρο) και η προβολή («ενάντια στη σχολική μηχανή») με καλή συμμετοχή, ιδιαίτερα στη συζήτηση, όπου μίλησαν πολλά άτομα και είπαν τη γνώμη τους για την εκπαίδευση και την ανάγκη αντίστασης προς αυτήν. Παρουσιάστηκε επίσης η μπροσούρα που ετοιμάστηκε από τη Σκαπούλα για την εκπαίδευση ως διδασκαλία της εξουσίας (σελ. 09). Αργότερα παίχτηκε μουσική, κυρίως balkan και πανκ, ενώ κατά τις 11:30 ξεκίνησε το ξεστσίσιμο του φεστιβάλ και πήγαμε σπίτια μας να ξεκουραστούμε.

Και τις δυο μέρες στήθηκε βιβλιοπωλείο, έκθεση φωτογραφίας, και έγιναν στένσιλ καθώς και διάφορα ζογκλερικά. Φτάνουμε λοιπόν στη δεύτερη μέρα, Σάββατο 10/9... Πάλι από νωρίς στην τάφρο, τούτη τη φορά για να στήσουμε τα μηχανήματα της συναυλίας, να φτιάξουμε τον ήχο, να κάνουμε soundcheck και να σιγουρευτούμε πως όλα είναι έτοιμα για τη νύχτα. Πραγματοποιήθηκε η συζήτηση για την

ελευθεριακή μάθηση και τις προοπτικές της σε τοπικό επίπεδο, πάλι με διάφορες τοποθετήσεις και μοιράστηκε κείμενο για το ελευθεριακό σχολείο "paideia" στην Μέριδα της Ισπανίας που τυπώθηκε για τους σκοπούς του φεστιβάλ (σελ. 16). Σιγά – σιγά μαζευόταν κόσμος και υπήρχε μια αίσθηση αναμονής για τη συναυλία... Και τι συναυλία! Την άνοιξαν οι «αντίδοτο», μαθητικό πανκ από Λευκωσία με δυο δισκευές, και τη σκυτάλη πήραν οι «εν ψυχρώ», dbeat/hardcore από Λευκωσία οι οποίοι έπαιξαν τρία δικά τους κομμάτια και μια δισκευή από τους αντίδοτο. Ακολούθησε η «μούχλα», πανκ από Λευκωσία πάλι, με τρία δικά τους και πέντε δισκευές και μετά βγήκαν τα γνωστά σε όλους μας Μεθυσμένα Ξωτικά που έπαιξαν γενναιόδωρα και για πολλή ώρα. Ιδιαίτερα στα Ξωτικά υπήρχε πολλή διάθεση, ο κόσμος χόρευε συνέχεια και με πολύ πάθος και δύναμη (με αποτέλεσμα να σκωθει πολλή σκόνη!), ενώ ανάμεσα στα κομμάτια φωνάζαμε διάφορα αντιεξουσιαστικά συνθήματα. Αξίζει να σημειωθεί πως ενώ και τα τρία κυπριακά συγκροτήματα έπαιξαν ζωντανά για πρώτη φορά ο κόσμος γούσταρε πολύ! Με αυτά και με κείνα λοιπόν φύγαμε λίγο μετά τις 12 άσπροι μέχρι το γόνατο από τη σκόνη απ' το χορό και μ' ένα χαμόγελο ως τ' αυτιά...

Εδώ στρατός, εδώ νεκροταφείο...

Τα ξημερώματα της δευτέρας 11 του Ιουλίου έγινε ισχυρή έκρηξη στη ναυτική βάση «Ευάγγελος Φλωράκης» που είχε ως αποτέλεσμα να πεθάνουν μεταξύ άλλων 6 πυροσβέστες, 2 φαντάροι (ναύτες) και να τραυματιστούν αρκετοί άλλοι. Η έκρηξη είναι προϊόν της εγκληματικής αμέλειας των «αρμόδιων αρχών» που ενώ γνώριζαν για το πρόβλημα, επέλεξαν να μην κάνουν τίποτα, απ' ό,τι φαίνεται για να αποφευχθούν κάποιες δαπάνες για μέτρα ασφαλείας. Βέβαια, έχοντας εξαπολύσει ένα απίστευτο κυνήγι μαγισσών ενάντια στους ανυπότακτους, ήταν ήδη πολύ απασχολημένοι για να ασχοληθούν με το σήμαντο ζήτημα ενός επικείμενου πολύνεκρου ατυχήματος. Αυτή η απαξίωση για την ανθρώπινη ζωή δεν είναι κάτι καινούριο στον κόσμο που ζούμε. Τη συναντάμε καθημερινά, στο σχολείο, στο στρατό, στη δουλειά – παντού. Η έκρηξη στη ναυτική βάση ήταν μια συμπύκνωση αυτών των αντιλήψεων σε μια δολοφονική στιγμή.

Η υποβάθμιση της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας είναι λογική βαθιά συνυφασμένη με το милитарισμό και τη στρατιωτική μηχανή. Ο στρατός είναι ένας θεσμός φτιαγμένος για να σκοτώνει, είτε σε πολέμους, είτε σε σύνορα, είτε σε «ειρηνευτικές αποστολές» (βλέπε Ιράκ, Βοσνία κτλ). Δεν σκοτώνει μόνο ανθρώπους, αλλά μέσα από την επιβολή του εθνικισμού, της ιεραρχίας και της αυστηρής πειθαρχίας, χειραγωγεί και νεκρώνει συνειδήσεις. Ως μαθητές δεν μπορούμε παρά να τον δούμε ως τη συνέχεια της πλύσης εγκεφάλου που γίνεται στα σχολεία. Επικειρούν να μας διαμορφώσουν σύμφωνα με τα πρότυπά τους, έτσι ώστε να γίνουμε υπάκουοι δούλοι του συστήματος και της κάθε εξουσίας.

Αξίζει να γίνει μια αναφορά στο εγκληματικό παρελθόν του κυπριακού στρατού, αφού είναι τουλάχιστον υποκριτικό και αντιφατικό να νομίζουμε πως τώρα ξεκίνησε να πηγαίνει κάτι στραβά. Οι στρατοί, ως καταπιεστικοί θεσμοί (και μόνο με την ύπαρξή τους, μονάχα αρνητικά μπορούν να προκαλέσουν) ενώ στην Κύπρο υπάρχει μια μεγάλη λίστα από αυτοκτονίες φαντάρων (πέρα από ψυχολογικά προβλήματα που δημιουργούνται στους φαντάρους) και «ατυχήματα», διαπλοκή και συνεργασία με τη χούντα των συνταγματάρχων (στην Ελλάδα '67 – '73) ενώ συμμετείχε και στο πραξικόπημα του '74

με τις τραγικές συνέπειες.

Αυτά για την Εθνική Φρουρά. Όμως στην Κύπρο επικρατεί ένα θέατρο του παραλόγου, αφού δεν έχουμε ούτε έναν, ούτε δυο, αλλά έξι στρατούς! (ε/κ – Ε.Φ., ΕΛΔΥΚ, ΤΟΥΡΔΥΚ, τουρκοκυπριακός, ΟΗΕ και ΝΑΤΟ – βρετανικές βάσεις). Έξιοπλισμένες στρατιωτικές δυνάμεις σε ένα τόσο μικρό νησί! Γιατί? Μα γιατί ο στρατός αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι ενός ιεραρχικού συστήματος, επιβολής και καταπίεσης, εκμετάλλευσης και κοινωνικού ελέγχου. Στην Κύπρο οι στρατοί έχουν ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο στην προώθηση και διαίωνιση του εθνικού μίσους και των διαχωρισμών, προς συμφέρον των κυρίαρχων, οι οποίοι στήνουν πάρτι στις πλάτες της κοινωνίας με πρόσχημα το κυπριακό.

Και όσο για εκείνους που ζητούν παραιτήσεις και θέτουν αιτήματα τέτοιας λογικής, έχουμε να πούμε πως αυτός είναι απλώς ένας τρόπος να χειραγωγηθούν οι αντιδράσεις των ανθρώπων και να αναλωθούν σε παρακάλια προς το κράτος. Πρέπει να διαλύσουμε τις ψευδαισθήσεις πως μια διαφορετική διοίκηση θα είχε άλλο αποτέλεσμα. Δεν φταίνει μόνο κάποιοι μεμονωμένοι υπουργοί και λοιποί «αρμόδιοι» αλλά το κράτος, το σύστημα, και όλες οι αντιλήψεις που το στηρίζουν. Οι αντιλήψεις που βάζουν το χρήμα πάνω από την ανθρώπινη ζωή, που συντηρούν τους εθνικούς διαχωρισμούς και τον στρατιωτικό παραλογισμό και που στηρίζουν τον απίστευτο κανιβαλισμό που επιβάλλουν οι ένοπλες και ένοστολες δυνάμεις ανά το παγκόσμιο. Η μόνη μας ελπίδα βρίσκεται στην αντίσταση απέναντι σε κάθε στρατιωτική μηχανή, σε κάθε εξουσία, για ένα κόσμο ελεύθερο, δίχως σύνορα, δίχως στρατούς, δίχως τούτη την απηδαστική αδιαφορία για την ανθρώπινη ζωή.

ΔΕΝ ΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕ ΚΑΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

ΚΑΤΩ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ

Υ.Γ. Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας στους νεοσύλλεκτους και όσους αναγκάζονται να υποστούν τη βαρβαρότητα και την αυταρχική επιβολή του στρατού. Κανένας όμηρος στα χέρια των στρατοκρατών!

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟ ΞΥΠΟΛΥΤΟ ΤΑΓΜΑ

(αρνητές στράτευσης από τα Γιάννενα)

Η συνέντευξη αυτή έγινε μέσω email, δημοσιεύουμε τις ερωτήσεις που στείλαμε και τις απαντήσεις που λάβαμε. Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους συντρόφους για την επικοινωνία και τη συνεργασία και να τους ευχηθούμε καλή συνέχεια και καλή δύναμη στους αγώνες τους!

Σκαπούλα: Ποια είναι η άποψη σας για την υποχρεωτική θητεία;

Ξυπόλυτο Τάγμα: Μόνο και μόνο η λέξη «υποχρεωτική», δίπλα στη θητεία, μας φέρνει αναγούλα. Με την εξής έννοια: κάθε άνθρωπος που ονειρεύεται κοινωνίες απόλυτης ισότητας

πως αρθρώνονται γύρω από τον στρατό; Αν προσεγγίσετε αυτές τις ερωτήσεις από μια διεθνιστική και ελευθεριακή σκοπιά, τότε παίρνετε την άποψη μας για τον ίδιο το θεσμό του στρατού. Που δεν είναι μόνο απορριπτική ως απάντηση, αλλά μας αναγκάζει να σταθούμε απέναντι του και να τον πολεμήσουμε.

και ελευθερίας, επιδιώκει την συμμετοχή μέσω της ελεύθερης συγκατάθεσης και δέσμευσης. Αλλά η απάντηση είναι λειψή, γιατί αφήνει μια υπόνοια πως δε θα είχαμε αντιρρήσεις εάν η θητεία ήταν προαιρετική. Εκεί ανοίγει μια άλλη συζήτηση για τον ίδιο το θεσμό του στρατού, που δεν περιορίζεται στη θητεία σαν έκφραση του. Και εκεί είναι που ξεκινάνε οι ενστάσεις μας. Τι είναι αυτός ο θεσμός στον οποίο μας καλούν να υπηρετήσουμε τη θητεία μας; Τι ρόλο παίζει στις κοινωνίες που ζούμε; Ποιανού τα συμφέροντα προστατεύει; Επηρεάζει τον ταξικό-κοινωνικό ανταγωνισμό στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, κι αν ναι, προς ποιανού το όφελος; Τι σχέση έχει ο θεσμός αυτός με τη βαρβαρότητα, την αποκτήνωση, το θάνατο, τον πόνο, τη βία, την εκμετάλλευση, τον καταναγκασμό; Οι ρόλοι

Σκαπούλα: Τι είναι η ολική άρνηση στράτευσης;

Ξυπόλυτο Τάγμα: Η ολική άρνηση στράτευσης είναι η ταυτόχρονη απόρριψη της στρατιωτικής θητείας, αλλά και οποιασδήποτε εναλλακτικής κοινωνικής υπηρεσίας. Η ολική άρνηση διακατέχεται από ένα αντιθεσμικό πνεύμα, που δεν αναγνωρίζει καμία υποχρέωση απέναντι στο κράτος και τους θεσμούς του. Δεν είναι ειρηνιστική στάση, του τύπου «δεν αποδεχόμαστε να πιάσουμε όπλο» και αντ' αυτού «δεχόμαστε να υπηρετήσουμε από ένα άλλο πόστο». Όπως δε θα γίνουμε κρέας για κανόνια, έτσι και δε θα γίνουμε τσάμπα εργάτες σε κάθε δημόσια υπηρεσία. Η ολική σπάει κατά κάποιο τρόπο το κοινωνικό

συμβόλαιο με το κράτος.

Σκαπούλα: Γιατί την επιλέξατε και ποια η άποψη σας για τις άλλες μεθόδους αποφυγής του στρατού;

Ξυπόλυτο Τάγμα: Ανάμεσα στην ανώνυμη ανυποταξία (να μην εμφανιστείς στο στρατόπεδο και αυτό να το κρατήσεις κρυφό από το κοινωνικό σου περιβάλλον), την εναλλακτική υπηρεσία, την απαλλαγή για ψυχολογικούς ή σωματικούς λόγους (Ι5) και την ολική άρνηση στράτευσης, επιλέξαμε την ολική για μια σειρά από λόγους. Καταρχάς δε θέλουμε να μέμψουμε όλους όσους απέφυγαν το στρατό με διαφορετικό, από εμάς, τρόπο. Ακόμα –πράγμα που ίσως σας φανεί παράξενο– δεν τρέφουμε κανενός είδους απόρριψη για αξιοπρεπείς ανθρώπους –κάποιοι μάλιστα είναι και σύντροφοι– που αναγκάστηκαν να πάνε στο στρατό. Ξέρουμε τι ζόρι είναι το οικογενειακό, κοινωνικό και επαγγελματικό περιβάλλον και δεν είμαστε εμείς αυτοί που θα βγάλουμε τα επαναστατόμετρα. Φυσικά δε μιλάμε για τους ντενεκέδες που λαδώσανε ή γλύψανε με τα βύσματα τους για να αποφύγουν το στρατό. Οι τελευταίοι αποτελούν για εμάς και εχθρούς. Επιλέξαμε, λοιπόν, την ολική για τον αντιθεσμικό και αντικαθεστωτικό της χαρακτήρα, όπως αναφέραμε και πιο πάνω. Θεωρούμε επίσης ότι η δημόσια τοποθέτηση της ολικής έχει κινηματικές-συλλογικές προοπτικές, πράγμα που δεν επιτυγχάνεται με τις πιο ατομικές μεθόδους του Ι5 ή της ανώνυμης ανυποταξίας. Επίσης θεωρούμε πως μέσω της ολικής, μάς παρέχεται η δυνατότητα να μιλήσουμε για τις δικές μας πολιτικές θέσεις, ξεφεύγοντας από την αντιπαράθεση στο πεδίο των συνειδησιακών αναζητήσεων που επιβάλλει η «επιτροπή ελέγχου συνείδησης». Επίσης δε θα μπορούσαμε να επιλέξουμε την εναλλακτική θητεία καθώς αποτελεί εξευτελιστικά φθηνή εργασία σε κάποια κρατική υπηρεσία, στιγματισμένος και «εξόριστος» από τα μεγάλα αστικά κέντρα αλλά και τον τόπο καταγωγής σου, χωρίς δικαίωμα συνδικαλισμού και απεργίας και για χρονικό διάστημα ακόμα μεγαλύτερο από την κανονική θητεία (προς το παρόν 15 μήνες, δηλαδή σχεδόν

διπλάσιο), εντός ενός τιμωρητικού πλαισίου. Θα πρέπει για τέλος να τονίσουμε, πως η επιλογή μας για την ολική, επιταχύνθηκε από την απόφαση του Γιαννιώτη Άκη Ζώη, ο οποίος, από κοινού με άλλους 6 από διάφορες πόλεις της Ελλάδας, δημοσίευσε την άρνηση του να καταταγεί την άνοιξη του 2010.

Σκαπούλα: Πως αντιλαμβάνεστε τη συλλογική αντίσταση στο στρατό;

Ξυπόλυτο Τάγμα: Υπάρχει μια φράση που αρέσκονται να βάζουν στις αφίσες και στα κείμενα τους οι αντιεξουσιαστές: ο καθένας μόνος του μια σταγόνα, όλοι μαζί μια καταιγίδα. Κάθε κατάκτηση των κινημάτων ήταν αποτέλεσμα συλλογικής δουλειάς. Τα άτομα από μόνα τους δεν είναι ικανά για μεγάλα επιτεύγματα. Η συλλογικότητα, λοιπόν, είναι στο επίκεντρο της σκέψης μας. Για αυτό και θελήσαμε να φτιάξουμε μια σταθερή ομαδοποίηση ολικών αρνητών στράτευσης, που θα παράγει αντιμιλιταριστικό λόγο και δράση, σε βάθος χρόνου. Που θα συσπειρώσει μελλοντικούς αρνητές που θα προκύψουν στην ευρύτερη περιοχή μας, αλλά και θα τους στηρίζει έμπρακτα. Τη συλλογικότητα μας την ονομάσαμε Ξυπόλυτο Τάγμα. Ελπίζουμε πως έτσι θα βάλουμε μερικά λιθαράκια ακόμα, πάνω στις προσπάθειες που γίνονται ή έγιναν σε άλλες περιοχές της χώρας.

Σκαπούλα: Ποια είναι η αντιμετώπιση της κοινωνίας προς εσάς;

Ξυπόλυτο Τάγμα: Τα Γιάννενα είναι μια μικρή πόλη. Παρόλο που έχουν πλούσιο αριστερό παρελθόν, η κυριαρχία των δεξιών απόψεων μετά τον εμφύλιο ήταν συντριπτική. Σαν περιοχή γειτνιάζει με την Αλβανία, πράγμα που δε θα μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστο τον εθνικισμό και τον πατριωτισμό. Ταυτόχρονα αυτή η γειτνίαση έχει τροφοδοτήσει το ρατσισμό προς τους μετανάστες εργάτες. Αν προσθέσουμε και τη δεσποζουσα θέση της εκκλησίας στην κοινωνική ζωή, τότε καταλαβαίνουμε πως η πόλη είναι συντηρητική. Ο συντηρητισμός όμως αυτός έχει διαρρηχθεί από

την ύπαρξη ενός μεγάλου αριθμού φοιτητικού πληθυσμού, αλλά και από τις φιλότιμες προσπάθειες συντρόφων/ισσών, που μετράνε σχεδόν τα 10 χρόνια τώρα. Ένα είδος κοινότητας-η οποία διευρύνεται διαρκώς μέσω της κινηματικής διεργασίας- έχει δημιουργηθεί, πράγμα που ευνοεί τις θέσεις μας στο να ακούγονται και να αναπαράγονται. Αρκετοί συνομήλικοι είδαν με θετικό μάτι την απόφαση μας και εξίσου πολύ ήταν αυτοί που «ξεθάρρεψαν» και μοιράστηκαν μαζί μας την επιλογή τους να αποφύγουν το

Αφού έχουμε αποφύγει τα δήθεν εγκεφαλικά και τα δήθεν καρδιακά επεισόδια, είμαστε πιο απελευθερωμένοι στις κινήσεις μας. Όχι πως θα συμφωνήσουν 100% μαζί μας. Απλά δεν τους αφήσαμε και πολλά περιθώρια αντίδρασης. Κι αν μωροκλαίει που δε θα μας δούνε ντυμένους στο κακί, υπάρχει και το photoshop...(γέλια).

Σκαπούλα: Η αλληλεγγύη και η συμπαράσταση πως εκφράζονται;

Ξυπόλυτο Τάγμα:
Εμείς εκφράσαμε τη συμπαράσταση μας στον Άκη Ζώη ακολουθώντας αυτό που έκανε. Άλλο να κυνηγάει η στρατολογία έναν άνθρωπο, άλλο να κυνηγάει 10. Όχι επειδή τον ξέραμε, αλλά γιατί έτσι παίρνουμε θέση μάχης ενάντια στο στρατό. Αντίστοιχα, έτσι, στεκόμαστε δίπλα δίπλα με τους αρνητές των προηγούμενων ετών. Μοιραζόμαστε μια κοινή στάση, μια κοινή ιδέα, έναν κοινό αγώνα. Και τον προωθούμε ο καθένας με τις δυνάμεις του και ο καθένας από το μετερίζι του. Φυσικά η συμπαράσταση δεν εξαντλείται εκεί. Κάτι τέτοιο

στρατό σε παλαιότερους καιρούς. Από την άλλη, δεν τρέφουμε αυταπάτες για το περιβάλλον στο οποίο ζούμε. Θα τεστάρουμε τα ανταντακλαστικά της τοπικής κοινωνίας με την προπαγάνδα που ετοιμάζουμε για να δημοσιοποιήσουμε τη συλλογική μας δήλωση ολικής άρνησης στρατεύσεως. Βάζοντας τα ονοματεπώνυμα μας κάτω από ένα κείμενο που θα μοιραστεί σε χιλιάδες αντίτυπα, θα δούμε πως θα αντιδράσει ο γείτονας ή το αφεντικό μας. Βέβαια η μικρή πόλη έχει και τα θετικά της: εμείς που θα μοιράζουμε αυτό το κείμενο θα είμαστε για όλους αυτούς που θα παίρνουν το κείμενο οι συμμαθητές από το φροντιστήριο, οι φίλοι που κάναμε καταλήψεις μαζί στο λύκειο, οι γνωστοί από τη γειτονιά, τα μακρινά ξαδέλφια από το ίδιο χωριό κλπ. Αυτό εκ των πραγμάτων σου επιτρέπει να μιλήσεις πιο άνετα. Βοηθάει στο ριζώμα. Υπάρχει και κάτι που δεν πρέπει να ξεχάσουμε: οι γονείς!

θα σήμαινε πως οι γυναίκες δε θα είχαν θέση σε αυτόν τον αγώνα. Επειδή ο αγώνας γίνεται συνολικά ενάντια στο στρατό, και όχι ειδικά ενάντια στην υποχρεωτική θητεία, κάθε μικρή και μεγάλη αντιμilitarιστική πράξη δυναμώνει τον αγώνα. Από μια αφίσα ή ένα κείμενο ενάντια στο στρατό -και όχι κατ' ανάγκη υπέρ της κίνησης μας, τη βοήθεια σε ένα στήσιμο μιας εκδήλωσης ή μιας συναυλίας, τη συνεισφορά σε χρήμα για να πληρωθούν οι δικηγόροι, την παρουσία ως μάρτυρας ή ως συμπαραστάτης σε κάποιο στρατοδικείο, τη συμμετοχή σε μια αντιμilitarιστική δράση ή διαδήλωση έως την αποβολή από την καθημερινότητα μας στρατόκαβλων συμπεριφορών, όλα αυτά μας πάνε μπροστά. Προφανέστατα και δεν εξαντλείται η αλληλεγγύη σε όσα εμείς αναφέραμε. Η κινηματική δημιουργικότητα ξεπερνάει κατά πολύ όλους και όλες μας.

Μεθυσμένα Ξωτικά

Συνέντευξη στο περιοδικό Σκαπούλα, από τον Γιάννη και τον Μιχάλη, μέλη των Μ.Ε. στις 11/9/2011, μια μέρα μετά το Σκαπούλα Φεστ. Ένα μεγάλο ευχαριστώ στα παιδιά που ήρθαν, έπαιξαν και μας χάρισαν τόσο όμορφες στιγμές με τη μουσική και την παρέα τους! Μακάρι να τα ξαναπούμε σύντομα!

Σκαπούλα - Βασικά, πρώτα πείτε μας λίγο για το όνομα Μεθυσμένα Ξωτικά.

Γιάννης - υπήρχε σε ένα στίχο σε ένα παλιό τραγούδι που το παίζαμε στο λύκειο.

Μιχάλης - στο 'όνειρα χαμού'

Γιάννης - ναι, λεγόταν όνειρα χαμού, και ψάχναμε όνομα για ένα φεστιβάλ που γινόταν τότε, κι είχε τύχει ο τρομπετίστας να γράφει σ' ένα χαρτί τους στίχους του συγκεκριμένου τραγουδιού και μόλις έγραψε τη φράση Μεθυσμένα Ξωτικά κόλλησε και πρότεινε να το βγάλουμε έτσι. Εμένα να σου πω την αλήθεια δε μου άρεσε ποτέ ιδιαίτερα (γέλια) αλλά το συμπάθησε με τα χρόνια!

Μιχάλης - πες και το στίχο...

Γιάννης - έλεγε 'ένα αστέρι πέφτοντας μου κλέβει μια ευχή, που μεθυσμένα ξωτικά ποτέ δε θα εκπληρώσουν,' το 'χε έτσι μέσα...

Μιχάλης - ποιητικό!

Σκαπούλα - παίζετε μαζί από το λύκειο, τα ίδια μέλη?

Μιχάλης - ναι, από κάποια στιγμή το 1998.

Γιάννης - στη πρώτη λυκείου είχαμε έναν άλλο κιθαρίστα που έφυγε μετά, ήρθε ο Μιχάλης και προστέθηκε και ο τρομπετίστας (Στέλιος) που στην αρχή έπαιζε πλήκτρα

Μιχάλης - σαν Μεθυσμένα Ξωτικά είμαστε οι ίδιοι από το '98, 13 χρόνια.

Σκαπούλα - τώρα, το μουσικό σας είδος το περιγράφετε ως πανκ-χοπ, από πού παίρνετε επιρροές, ας πούμε, στιχουργικά και μουσικά?

Γιάννης - στιχουργικά... καταρχάς, ντάξει προφανώς ο στίχος είναι ελληνικός. Αυτό προέκυψε από το ότι δεν ήμουν πολύ καλός με τα αγγλικά όταν ήμουν μικρός (γέλια) και απ' το ότι δεν ήθελα όσοι δεν είναι καλοί στα αγγλικά να έχουν πρόβλημα να καταλαβαίνουν τους στίχους. Κι επειδή έχω μια τάση να υπερ-αναλύω τα θέματα, ήθελα να μπορώ να εκφραστώ ρε παιδί μου, έτσι πολύ άνετα. Μεγαλώνοντας κι ακούγοντας και μουσική και τέτοια άρχισα να επηρεάζομαι

κι από τη χιπ-χοπ σκηνή και να γράφω και τέτοιου είδους στίχους, και στη συνέχεια, μεταγενέστερα, άρχισε να πολιτικοποιείται περισσότερο ο στίχος και να παίζουν ρόλο τα κείμενα που διάβαζα, διάφορα έντυπα, ως επί το πλείστον του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου της Ελλάδας και τέτοια. Με ενέπνεαν και παρόμοια πράγματα και σκέψεις και τα 'κανα τραγούδια.

Μιχάλης - μουσικά, εγώ πιστεύω είναι και απ' τα βιώματα, επηρεάζεσαι πάρα πολύ, από το τι ακούς γενικότερα. Όλοι ακούμε διάφορα, δεν είναι μόνο

αυτά που παίζουμε δηλαδή θα ακούσουμε αυτό το είδος, ακούμε και τελείως άσχετα πράγματα. Εμένα μ' αρέσει να κρατάω τα καλά απ' το κάθε είδος, αν μ' αρέσει κάτι που ακούω θα το ψάξω, πώς το 'κανε ο άλλος έτσι και μ' αρέσει? Μετά τα προσαρμόζεις και στο στυλ σου, όλα αυτά τα ακούσματα που έχεις. Πιστεύω είναι και με περιόδους αυτά, μπορεί να επηρεαστείς τώρα πάρα πολύ από κάτι που ακούς, και το βγάζεις και στη μουσική. Συνήθως έτσι λειτουργεί και η μπάντα, δηλαδή μπορεί να ξεκινήσει ο Γιάννης ένα τραγούδι και να γράψει μια μουσική, και από κει και πέρα, θα τ' ακούσω εγώ ας πούμε, και θα βάλω κι εγώ κάτι, θα προσθέσω μια γέφυρα ξέρω 'γω. Θα βάλω ένα σόλο, κάποια ριφάκια, θα βάλει κάτι άλλο ο Γιάννης μετά, θα προσθέσει κάτι ο μπασιόστας, δηλαδή είναι πιο συλλογικό. Ο ήχος ας πούμε των Ξωτικών, είναι όλων μαζί.

Γιάννης - τώρα, από είδη, που λες, προφανώς τα δύο βασικά είναι πανκ-ροκ και χιπ-χοπ. Έχουμε κι ακούσματα πολύ διαφορετικό απ' αυτό, όπως είπε κι ο Μιχάλης, και η αλήθεια είναι ότι χωρίς να το καταλαβαίνουμε επηρεαζόμαστε από πολλά πράγματα που έχουμε ακούσει

Μιχάλης – αυτό, τα βιώματα που σου 'λεγα. Έχει περάσει μέσα σου, χωρίς να το καταλάβεις. Κάτι που μπορεί να άκουσες σε ένα πανηγύρι ή ξέρω γω.

Γιάννης – κι αυτό επηρεάζει και τους στίχους σου. Η άποψή μου είναι πως λαϊκή μουσική είναι αυτή που εκφράζει τα συναισθήματα και τις εμπειρίες της λαϊκής τάξης. Δηλαδή, ένα κομμάτι πανκ που μπορεί να έχει πανκ μουσική και να μιλάει για φράγκα και λιμουζίνες, που στο εξωτερικό παίζει κι αυτό, για μένα δεν έχει να πει τίποτα σε σχέση με ένα λαϊκό τραγούδι.

Σκαπούλα – άρα θεωρείς το πανκ λαϊκή μουσική?

Γιάννης – Στην Ελλάδα ειδικά ναι. Εκφράζει λαϊκά βιώματα, προφανώς πιο νεαρής ηλικίας.

Σκαπούλα – τώρα για το DIY... πως καταλήξατε σ' αυτή την επιλογή, ήταν απ' την αρχή?

Γιάννης – η μπάντα ξεκίνησε σαν ένα παιδικό όνειρο κάποιων φίλων που σιγά σιγά πλαισιώθηκε από κάποιους ακόμα που ήμασταν φίλοι από παιδιά, και ήταν αυτό, δηλαδή να κάνω αυτό που μ' αρέσει, να ακουστεί η μουσική μου... Στην πορεία, μεγαλώνοντας και ψάχνοντάς το λίγο ρε παιδί μου – είχαμε συμμετάσχει σε μια συλλογή μιας εταιρίας, είχαμε παίξει σε κανα-δυό μαγαζιά – αρχίσαμε να βλέπουμε πράγματα που μας ξενερώναν...

Μιχάλης – είχαμε παίξει και στην τηλεόραση...

Γιάννης – από ένα σημείο και μετά, μέσα από την εμπειρία μας είδαμε ότι παίζει τρελή εκμετάλλευση, πλήρωναν οι φίλοι μας για να μας δούνε από το υστέρημά τους, γενικά διάφορα πράγματα που μας ξενερώναν. Και είδαμε μια διαφορετική επιλογή που δεν τη γνωρίζαμε μέχρι τότε, κι έτυχε να υπάρχει και στη γειτονιά μας ένα στέκι, το ελευθεριακό στέκι 'Πικροδάφνη,' στο Μπραχάμι, το οποίο λειτουργούσε σε αυτοοργανωμένη βάση, είχε κι ένα studio μέσα, διοργάνωνε εκδηλώσεις διάφορες, συναυλίες και τέτοια, οπότε μας ήταν πολύ εύκολο να έχουμε μια πρώτη επαφή μ' αυτό, να δούμε πως είναι να κάνεις πράγματα με διαφορετικό τρόπο, είδαμε ότι μας εκφράζει και αρχίσαμε να κινούμαστε έτσι, πιο συνειδητοποιημένα. Από κει και πέρα, το DIY όπως και κάθε ελευθεριακό μόρφωμα, προφανώς είναι κάτι εξελίξιμο, δεν είναι κάτι με το δεκάλογο και τους κανόνες του και είναι ζητήματα που πάντα πρέπει να τα ψάχνουμε και να δούμε πως μπορεί να γίνει καλύτερο. Κάνουμε διάφορες συζητήσεις με μπάντες ας πούμε, δηλαδή αυτό που έγινε

εδώ (σημείωση: σκαπούλα fest '11), σημαντικό να το αναφέρουμε, έγινε μια συνεννόηση με το συγκρότημα, υπήρχε μια οργάνωση πολύ καλή και για να μαζευτούν τα χρήματα για τα εισιτήρια, αυτό τώρα έχει αρχίσει να κατακτείνεται. Κι εμείς και πολλές άλλες μπάντες, ενώ δεν έχει ο ένας να πληρώσει το νοίκι του πολλές φορές έχει τύχει να δώσει και 200 ευρώ για να πάει να παίξει κάπου και να μην μπορούν να καλυφτούν τα έξοδα, λόγω κακής οργάνωσης, λόγω αμέλειας, λόγω διάφορων... Υπάρχουνε πράγματα που μπορούν να εξελιχτούνε και να γίνουν καλύτερα.

Σκαπούλα – θέλετε να μας πείτε δυο κουβέντες για το τι είναι το DIY και το πώς είναι η σκηνή στην Ελλάδα επειδή στην Κύπρο είμαστε πολύ πίσω ας πούμε προς το παρών...

Γιάννης – κοίταξε, στην Ελλάδα υπάρχει μια δυνατή DIY σκηνή, σε σχέση με το τι παίζει σε άλλες χώρες. Μπορώ να πω ότι αυτή τη στιγμή υπάρχει ένα βάλτωμα. Είναι λίγες οι καινούριες μπάντες... Βλέπεις ότι είναι λίγος ο κόσμος ο πιο νεαρός που μπαίνει στη φάση και δραστηριοποιείται ουσιαστικά. Βλέπεις πιτσιρικάδες να παίζουνε λίγο, να κάνουν ένα live, να βγάζουν ένα demo, να εξαφανίζονται... ή να το παρατάνε ή να αρχίσουν να παίζουν σε μαγαζιά και γενικά να ακολουθούν μια πιο εύκολη λύση. Αυτό είναι ένα πρόβλημα και θέλει και σκέψη για ποιο λόγο συμβαίνει, όταν τα πράγματα δυσκολεύουν και βλέπεις ότι για να κάνω κάτι πρέπει να βάζω απ' την τσέπη μου συνέχεια ο άλλος σου λέει «όπα, τι θα κάνω» δηλαδή το ένα φέρνει το άλλο. Από κει και πέρα υπάρχουνε κάποια συγκροτήματα που το 'χουνε πάρει σοβαρά ρε παιδί μου, είναι δραστήριοι, υπάρχει μια ποιότητα σ' αυτά που βγαίνουν, δηλαδή προσπαθεί ο κόσμος να βγαίνει κάτι ποιοτικό..

Μιχάλης – και γι' αυτό δε βγαίνει και συνέχεια. Δηλαδή, βγαίνει μετά από δύο χρόνια, μετά από τρία...

Γιάννης – τέσσερα στην περίπτωσή μας, βγάλαμε το δεύτερο cd τέσσερα χρόνια μετά το πρώτο. Αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν είσαι δραστήριος τον υπόλοιπο καιρό, δηλαδή γίνονται συναυλίες πολύ συχνά, γίνονται διάφορες εκδηλώσεις με θέμα το DIY, εγώ συμμετέχω και σ' ένα περιοδικό, το 'αντίδοτο' (antidotozine.gr) που συμμετέχουν και κάποιοι από τους kill the cat και είναι πρώτη φορά που βγαίνει ένα περιοδικό που ασχολείται με ζητήματα επί το πλείστον πολιτιστικά αλλά και πολιτικά και έχει συνέπεια. Γενικά υπάρχει κίνηση αλλά θα μπορούσα να σου πω ότι πριν 4-5 χρόνια ήταν πιο δραστήρια η σκηνή, αν και πιο ανώριμη. Απλώς υπήρχε περισσότερος κόσμος. Αυτή τη στιγμή στην Αθήνα υπάρχει και ένα έλλειμμα συναυλιακού χώρου, η Βίλλα Αμαλίας που ήταν το σημείο αναφοράς στην Αθήνα σαν DIY συναυλιάδικο ανακαινίζεται. Γίνονται εργασίες και τέτοια και δε λειτουργεί το συναυλιάδικο. Τώρα υπάρχει μόνο ένα συναυλιάδικο, και είναι μέσα στο Πολυτεχνείο και είναι το Μηχανουργείο, ένας χώρος που τον διαχειρίζεται μια ομάδα φοιτητών, κατάληψη δηλαδή, κι είναι μεγάλος χώρος, βολικός για συναυλίες. Για να μην μιλήσω μόνο για την Αθήνα, στην Ελλάδα γενικότερα έχει αρχίσει να αναπτύσσεται DIY σκηνή, προφανώς αυτό είναι αλληλένδετο με την πρόοδο του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου σε κάθε πόλη. Βλέπεις ότι όπου έχει κόσμο που τρέχει πράγματα πολιτικά, υπάρχει και κίνηση της DIY σκηνής ρε παιδί μου. Στην Πάτρα υπάρχει ας πούμε πολύ δραστήριος κόσμος που οργανώνει συναυλίες, έχουμε παίξει κι εμείς, στα Χανιά που έχω πάει εγώ κι έπαιξα σε ένα αντιρατσιστικό φεστιβάλ χιπ-χοπ σερ και υπήρχανε πάρα πολλά συγκροτήματα χιπ-χοπ και νεαρόκοσμος, κι εκεί παίζει η κατάληψη Rosa Negra, κι άλλες συλλογικότητες, και γενικά, σε πολλές πόλεις αρχίζει και αναπτύσσεται σκηνή, και ειδικά από την εξέγερση του Δεκέμβρη το '08 έχει ξεκινήσει να οργανώνεται ξανά αυτό το πράγμα.

Σκαπούλα – φαντάζομαι ότι ναι, το ότι στην Κύπρο η DIY σκηνή ουσιαστικά δεν υπάρχει συνδέεται μάλλον με το ότι δεν υπάρχει αντιεξουσιαστικός χώρος να τη δημιουργήσει και να τη στηρίξει.

Γιάννης – ωστόσο αυτό που έγινε εχτές (σκαπούλα φεστ) να ξέρεις ότι στην Ελλάδα δεν γίνεται εύκολα, μαθητική συλλογικότητα που να βγάζει εις πέρας ένα τέτοιο φεστιβάλ με τόσο

καλή οργάνωση και σοβαρότητα, απλά δεν παίζει. Δηλαδή, μην νομίζεται ότι είστε πίσω.

Μιχάλης – σε μαθητικό επίπεδο είστε μπροστά, πολύ μπροστά.

Γιάννης – αυτό που έχω παρατηρήσει, σε πιο αποκεντρωμένα σκηνικά, οι μαθητές είναι πιο δραστήριοι. Στην Αθήνα ας πούμε σαν να χάνονται σ' αυτή τη φάση του όχλου ρε παιδί μου. Στην περιοχή μου, στο ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη, βλέπεις τους πιτσιρικάδες, που είναι λογικό, έχεις ένα στέκι στην περιοχή σου, έχεις βρει μια βάση, το εξελίσσεις και προχωράς. Είναι πιο πολύ ότι επαναπαύονται στο ότι υπάρχει ήδη κόσμος. Όταν υπάρχει έλλειψη σε μια πόλη από πιο παλιούς, οι νέοι αναγκάζονται να είναι πιο δραστήριοι.

Σκαπούλα – πως ήρθατε σε αρχική επαφή με τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο και πως πολιτικοποιηθήκατε γενικά ως συγκρότημα?

Γιάννης – απ' τους πρώτους στίχους που είχα γράψει, το '99 δηλαδή που ήμασταν ακόμα λύκειο, ο στίχος ήταν και τότε πολιτικός, αλλά αυτά τα τραγούδια δεν δημοσιοποιήθηκαν ποτέ, αρχίσαμε να γράφουμε άλλα που μας εξέφραζαν περισσότερο και κάπως μείναν στο συρτάρι. Ο στίχος ήταν πολιτικός από την αρχή της μπάντας. Μετά το λύκειο, δηλαδή το '00 και μετά, εγώ παραπάνω άρχισα να έχω επαφή με το στέκι (Πικροδάφνη) και μέσω της δικιάς μου επαφής, που αυτό επηρέασε κι άλλο τους στίχους, αρχίσαμε να σκεφτόμαστε, γενικότερα όλα τα ζητήματα σε σχέση με τις εισόδους σε μαγαζιά και λοιπά, και αρχίσαμε να συμμετέχουμε σε σκηνικά αυτοοργανωμένα και αυτό μας επηρέασε όλους, και τα παιδιά παίζοντας συναυλίες σε όλη την Ελλάδα σ' αυτοοργανωμένους χώρους ξεκίνησαν να έχουν επαφή μ' αυτό το πράγμα.

Σκαπούλα – ο Δεκέμβρης του '08 πως σας επηρέασε σαν άτομα, και το στίχο και τη μουσική σας?

Μιχάλης – Πάρα πολύ...

Γιάννης – Ντάξει, ήταν για την Ελλάδα και για την Αθήνα πολύ σημαντικά. Κοίταξε, καταρχάς, το cd που έχει βγει τώρα αντανakλά πάρα πολύ αυτή την επιρροή. Και για το ότι άργησε να βγει έπαιξε ρόλο ο Δεκέμβρης... 2007 βγάλαμε το πρώτο κανονικό cd, το Δεκέμβρη ήμασταν σε μια φάση που θεωρούσαμε ότι μπορούσαμε να ξεκινήσουμε να ηχογραφούμε το επόμενο. Αυτό το πράγμα μετατέθηκε πολύ αργότερα, και λόγω του Δεκέμβρη, γιατί και εγώ έγραφα άλλα κομμάτια, κάποια μείνανε στη

μπάντα, θεωρήθηκαν ξεπερασμένα και δεν τα παίξαμε ποτέ, και η ατμόσφαιρα του δίσκου έχει μια αισιόδοξη μελαγχολία θεωρώ, που αυτό το πράγμα ήταν ο Δεκέμβρης, δηλαδή προέκυψε από ένα γεγονός θλιβερό, αλλά ο τρόπος που απάντησε ο κόσμος σ' αυτό το γεγονός είναι πολύ αισιόδοξος. Αυτό βγήκε και σε μας, και σ' αυτό που βγάλαμε ως ξωτικά. Από κει και πέρα, μπορείς να πεις ότι επηρέασε τη μπάντα και εξέλιξε και λίγο τη DIY σκηνή στην Ελλάδα είναι ότι η αυτοοργάνωση (από το 2008 και μετά) άρχισε να περνάει σε πολύ ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια. Άρχισαν να στήνουν αυτοοργανωμένες συναυλίες ομάδες κατοίκων για διάφορα ζητήματα, δηλαδή άρχισε αυτό το πράγμα να μην είναι μόνο ζήτημα της αναρχίας, το do it yourself ας πούμε, άρχισε να είναι κάτι που αφορά την κοινωνία γενικότερα, και αυτό το πράγμα προέκυψε μέσα από το Δεκέμβρη. Οπότε γενικά ο Δεκέμβρης έχει επηρεάσει σε πολύ μεγάλο βαθμό.

Μιχάλης – και με το 'οργή'... Το 'οργή,' το κομμάτι που βγάλαμε εμείς ήταν καθαρά για το Δεκέμβρη, που είναι στο cd, και είναι το πρώτο που βγήκε από το cd, το βγάλαμε το 09, ένα χρόνο μετά το Δεκέμβρη.

Σκαπούλα – ποια είναι η διαδικασία για να βγάλεις ένα DIY cd?

Μιχάλης – Πρέπει να 'χεις κάποιες γνώσεις πρώτα απ' όλα, ηχοηλεκτρικές, για να μπορέσεις να ηχογραφήσεις, να κάνεις mixing, mastering, αλλά είναι απλά βήματα. Δηλαδή στην αρχή είναι η σύνθεση των τραγουδιών, να 'χεις το υλικό, και από κει και πέρα για να το κάνεις τελείως μόνος σου χρειάζεσαι κάποια μηχανήματα, δηλαδή αναγκαστικά πρέπει να χαλάσεις ένα budget για να πάρεις κάποια πράγματα καλά, και όσο πιο καλά είναι τόσο καλύτερο αποτέλεσμα θα έχεις. Όσο πιο καλούς ενισχυτές και όσο πιο καλά όργανα, τόσο πιο καλή πηγή έχεις. Και μετά η πηγή αυτή για να γραφτεί καλά, πρέπει να έχεις κάποια μηχανήματα. Και κάποιες γνώσεις, θέλει πολλή υπομονή, πολλές ώρες να δουλέψεις στο editing των κομματιών. Δηλαδή να αλλάξεις πράγματα στο τραγούδι, κάτι

δεν σ' αρέσει, το βγάζεις, είναι πολύ χρονοβόρο, πρέπει να το ακούσουν όλοι, να συμφωνήσουν όλοι σ' αυτό, κι αν είσαι ευχαριστημένος, το τελειώνεις, το βγάζεις. Εμάς το cd πήρε 4 χρόνια να βγει...

Γιάννης – δε βιοποριζόμαστε από αυτό, ο καθένας έχουμε και τη δικιά του δουλειά

Μιχάλης – δεν έχεις τόσο χρόνο, πρέπει να βρίσκεις χρόνο να τα βολέψεις όλα.

Γιάννης – Έφτασες στο σημείο να έχεις το cd έτοιμο, και να πρέπει να το πας σε εργοστάσιο ή να γράψεις από υπολογιστή, κατά εκατοντάδες κομμάτια

Μιχάλης – το πιο εύκολο που σε συμφέρει περισσότερο είναι σε ένα εργοστάσιο κοπής.

Γιάννης – Υπάρχουν και DIY cd που πέρα από τη σημείο της σύνθεσης δεν βγαίνουν με DIY διαδικασίες, μπλέκονται και επαγγελματίες. Αυτό προσπαθούμε να το καταργήσουμε, τώρα υπάρχει και η τυπογραφική κολλεκτίβα Ρόττα, στη Βίλλα Αμαλίας που έχει φτιάξει και βιβλιαράκια για κάποια συγκροτήματα, δηλαδή υπάρχει προσπάθεια να φτιάξεις δικές σου δομές που να μπορούν να βγάλουν όσο γίνεται πιο αυτοοργανωμένα

κάποιο υλικό. Υπάρχει ένα άλλο studio που το διαχειρίζονται κάποιες μπάντες, και οι Kill the cat, και οι Χάσμα, σ' αυτό που ηχογραφούν. Τώρα, οι Kill the Cat θα βγάλουν καινούριο cd, μέσα στον Οκτώβρη μάλλον –πολύ ωραίο κιάλας- το οποίο γράφτηκε στο συγκεκριμένο studio, με μηχανήματα που έχουν πάρει συλλογικά, στηρίζοντας ο ένας τον άλλον. Και οι Χάσμα έχουν γράψει εκεί πέρα, οπότε υπάρχουν τρόποι, αν συνεργαστείς και με άλλο κόσμο να μοιραστείς το κόστος, και αυτό είναι και η ουσία του DIY, δεν είναι απλά 'καν' το μόνος σου' εγώ το μεταφράζω καλύτερα 'καν' το από κοινού,' πέρα από μεσάζοντες και, και... Τρόποι να αποφύγεις τους μεσάζοντες υπάρχουν, εκεί που σκοντάφτεται είναι το εργοστάσιο κοπής, δεν έχουμε δική μας μηχανή να κόβει cd's.

Μιχάλης – Μπορεί να ενωθούμε όλες οι μπάντες και να πάρουμε ένα μηχανήμα να κόβει cd's! (γέλια)

Σκαπούλα – Από άλλες μπάντες ελληνικές?

Μιχάλης – Τι προτείνουμε? (γέλια) Είπαμε ήδη δύο, kill the cat και Χάσμα!

Γιάννης – είπα και πριν πως δεν υπάρχουν καινούριες μπάντες, μια πολύ καλή μπάντα που έβγαλε cd πέρσι νομίζω, ήταν οι Παρείσακτοι. Εγώ όταν πρωτο-άκουσα το όνομα ήμουν λίγο προκατειλημμένος ότι θα είναι καφρο-πανκ κλασικό και τίποτα άλλο ρε παιδί μου, είναι καφρο-πανκ το όνομα, αλλά βγάλανε ένα cd, το πρώτο τους, είχανε βγάλει κι ένα demo, το οποίο ήταν και σαν παραγωγή πολύ καλό, και οι συνθέσεις, οι ιδέες, οι στίχοι και μου 'κανε πολύ καλή εντύπωση γιατί δεν βγαίνουν καινούριες μπάντες. Στην Αθήνα υπάρχουν αρκετές μπάντες που παίζουν και ποστ-ροκ, μια καλή μπάντα είναι η Incognita Sperans, που έπαιζε και με τους Ωχρά Σπειροχαίτη παραπάνω...

Σκαπούλα – Θέλετε να πείτε τίποτα πριν κλείσουμε?

Γιάννης – Ναι, πίσω σ' αυτό που είπες για το πώς πολιτικοποιηθήκαμε, τη περίοδο που πηγαίναμε λύκειο να πω ότι παίζουν πολύ ρόλο οι άτυπες ας πούμε παρέες που δημιουργούνται, δηλαδή στη γειτονιά μας ας πούμε, το πανκ το έβλεπες πάρα πολύ. Παίζει πάρα πολύ ρόλο η καθημερινότητα, έπαιξε ρόλο στο να ασχοληθούμε και να επηρεαστούμε από το πανκ, δηλαδή η τάση που υπήρχε στη περιοχή μας, οι πανκ παρέες, ο δρόμος ουσιαστικά. Αυτοί που αράζαμε στους δρόμους ας πούμε, όταν είσαι στο δρόμο και επικοινωνείς άμεσα, μια παρέα που έχει κάτι που το υποστηρίζει και το κάνει σημαία της, αυτό το πράγμα μπορεί να το βγάλει μπροστά, να δημιουργήσει ολόκληρη τάση, δεν είναι αναγκαστικό να υπάρχει ένας οργανωμένος πολιτικός χώρος πάντα. Βέβαια πολλές φορές απογοητεύεσαι όταν βλέπεις την κατάληξη κάποιων ανθρώπων που είχαν παίξει πολύ σημαντικό ρόλο σε τέτοια πράγματα, μετά από 5 χρόνια, μεγαλώνοντας να γίνονται κάτι τελείως άκυρο

Σκαπούλα – ή μετά από 20, σαν τη Γενιά του Χάους ας πούμε...

Γιάννης – ναι, και βλέπεις κόσμο που ήταν πολύ ενεργός στην υποστήριξη όλου αυτού του πανκ κινήματος, κάπκε, είτε λόγω ουσιών, είτε λόγω καθημερινότητας είτε λόγω ενδιαφερόντων. Αυτό που έλεγα και στην συναυλία χτες, που παίξαμε και το 'Ενώ εσύ κοιμόσουν,' μετά από χρόνια γιατί

ντάξει, είναι λίγο δογματικό το κομμάτι όπως είναι γραμμένο, γειώνει πολύ κόσμο που μπορεί να 'χει σχέση με ουσίες αλλά να είναι δραστήριος, και δεν είναι αυτό το σημαντικότερο, αλλά τέλος πάντων όλο αυτό είχε προκύψει μέσα από ένα κίνδυνο που βλέπεις, δηλαδή βλέπεις κάποιους να καίνε, όχι μόνο από ουσίες, αλλά γιατί ασχολούνται όλη μέρα με ένα αυτοκίνητο, ή γιατί ασχολούνται όλη μέρα με το club της ομάδας τους. Καίνε. Δε ξέρω αν έχετε κάτι άλλο να ρωτήσετε?

Σκαπούλα – Νομίζω αυτά...

Μιχάλης – Δύο περιοδικά έχεις γράψει ρε φίλε, έχεις πει τα πάντα! (γέλια)

Γιάννης – Καλά, ντάξει, θα πέσει ψαλίδι, θα το ρετουσάρουνε! Να πούμε ευχαριστούμε, (Μιχάλης – φαριστούμε πάρα πολύ!) ξέρω 'γω για τη πρόσκληση και τη φιλοξενία και την πολύ καλή οργάνωση, καλή συνέχεια, και καλό τρίτο τεύχος και...

Μιχάλης – του χρόνου με υγεία (γέλια)

Μας στείψατε:

Σ' αυτές τις σελίδες θα δημοσιοποιούμε διάφορα κειμενάκια, ποιήματα, ζωγραφιές που μας έρχονται στο έμαιλ. Ευχαριστούμε σε όλους όσους έστειλαν υλικό ή ερωτήσεις!

2011.

“πρόοδος”, “ανάπτυξη”, “ευημερία”
και ψεύτικα χαμόγελα και σπασμένες ελπίδες.

«Δημοκρατία», ισότιμη εκπαίδευση.
Ελευθερία;

Προετοιμασμένοι λόγοι, πλαστές υποσχέσεις,
Τα όνειρα, προσοχή!

Κούφια λόγια. Κούφιοι άνθρωποι.
Όλα πάνε καλά, καμουφλαρισμένα σε λουσάτα
γραφεία.

Μα φυσικά. Και το Μαρί;

«Δεν ξέρω». Εκρήξεις, πόλεμοι.

Πετρέλαια και συμφωνίες.

Στρατιωτάκια φτιαγμένα, παραταγμένα.

«ν' αγαπάτε την πατρίδα σας παιδιά».

Άνθρωποι πάνε, έρχονται.

Χάνονται σε σύννεφο θολό.

Και η μάνα να χτυπιέται στην τηλεόραση.

Κι άλλο ρεπορταζ απ' τη Λιβύη.

Σωστά. Ο Gaddafi ακόμα τραγουδά.

Κάποια μέρα, η αδιαφορία της έκρηξης θα σε
βουβάνει.

Και τα συντρίμια δεν θα κλειστούν σε
συρτάρια.

Και η σκόνη θα σκεπάσει τα λεφτά σου, το
ξέρεις.

Και όταν το παιδί σου σε ρωτήσει γιατί,

Εσύ θα ουρλιάξεις «τότε στο Μαρί».

ΕΝΑ ΑΣΗΜΑΝΤΟ ΚΕΙΜΕΝΑΚΙ

Το ξυπνήτηρι κτύπα! Φαίνεται πως δεν το άκουσε αλλά ο ήλιος που περνούσε μέσα από την μικρή τρύπα στον τοίχο που είχε για παράθυρο, και σημάδευε κατευθείαν το πρόσωπο του, τον έκανε να ανοίξει τα μάτια του. Μια μεγάλη, δύσκολη μέρα τον περίμενε!

Πετάχτηκε γρήγορα από το τριπλό κρεβάτι του, φόρεσε βιαστικά τις παντόφλες του που βρίσκονταν κρυμμένες ανάμεσα στα διάφορα κουτιά fast food και τις άδειες μπουκάλες μπύρας και χωρίς άλλο χάσιμο χρόνου πήρε την τηλεόραση που κοιμόταν δίπλα του στο κρεβάτι, φαίνεται είχε αποκοιμηθεί μαζί του την προηγούμενη νύχτα, και την έβαλε στο γνωστό της μέρος πάνω στο ράφι! Με το πάτημα ενός κουμπιού της έδωσε ζωή και δυνάμωσε την φωνή της όσο πιο δυνατά μπορούσε έτσι ώστε να ακούεται σε κάθε μέρος του διαμερίσματος ,μην χάσει στιγμή από όσα λέει!

Της είχε μεγάλη αγάπη της τηλεόρασης του, ήταν ο έρωτας του, αφού δεν είχε βέβαια γυναίκα και παιδιά, πάντα έλεγε πως δεν έχει χρόνο για κάτι τέτοια , είχε και κάτι φίλους αλάνια , από τους οποίους ξέκοβε σιγά σιγά, άρχισαν να τον παρασέρνουν λέει στην ζωή του δρόμου και της παρανομίας και δεν τον άφηναν στην ησυχία του. Εξάλλου ήταν και η τηλεόραση του, μια 54 ιντσών plasma τηλεόραση χρώματος μαύρου, η οποία του κρατούσε παρέα στις μοναχικές στιγμές του και έτσι είχε μια πολύ στενή σχέση μαζί της.

Έκανε την τυπική επίσκεψη στην τουαλέτα, έπλυσε το πρόσωπο του στον νιπτήρα και ετοίμασε το υπερπολυτελές πρωινό γεύμα του, αφού η τεράστια κοιλιά του γαύγιζε σαν

σκύλος. Πριν κατευθυνθεί προς τον καναπέ έριξε μια βιαστική ματιά από την τρυπούλα του προς τον έξω κόσμο. Ζούσε βλέπετε στον τελευταίο όροφο μιας πολυώροφης πολυκατοικίας και από εκεί μπορούσε να ελέγχει όλη την γειτονιά χωρίς να χρειάζεται να κατεβεί κάτω.

Ήταν μια φοβερά αναπτυγμένη γειτονιά, υπερσύγχρονη, γεμάτη πολυκατοικίες, τοίχους, γκρίζα γρασιδία, χωρίς παιδιά να παίζουν στους δρόμους και να ενοχλούν την κοινή ησυχία των πολιτών αλλά και με τα ποδήλατα τους να ασχημίζουν τα ομορφιά των δρόμων που ήταν γεμάτοι με αυτοκίνητα και ότι λογής μαγαζιά και εστιατόρια μπορούσε να σκεφτεί κανείς. Και το καλύτερο, έπαιρνες τηλεφώνω το μαγαζί ή το εστιατόριο που ήθελες, έκανες την παραγγελία σου και σε λίγα λεπτά βρίσκονταν στο σπίτι σου χωρίς να χρειαστεί ο πελάτης να κάνει οποιοδήποτε κόπο. Όλοι οι κάτοικοι ήταν ευχαριστημένοι!

Όλο το πρωί το πέρασε στην τηλεόραση. Συνεπαρμένος από τις εκθαμβωτικές ειδήσεις της showbiz, της προηγούμενης και επερχόμενης ευγονισίση και τον ψεσινό τελικό ενός reality show δεν κατάλαβε πως πέρασε η ώρα και έφτασε ήδη το μεσημεριανό του που παραγγέλνει κάθε μέρα την ίδια ώρα, από ένα fastfoodαδικο λίγο πιο κάτω στο δρόμο. Βαριότανε να μαγειρεύει μόνος του και να χάνει την ώρα του, έτσι βρήκε την ευκολία του. Γιατί άλλωστε να κάνει οτιδήποτε αφού άλλοι μπορούσαν να τον εξυπηρετήσουν;

Αφού έφαγε και έκανε την συνηθισμένη βαρετή διαδρομή στην τουαλέτα - όνειρο του ήταν να κατασκευάσουν ένα καναπέ - τουαλέτα έτσι ώστε να μην χρειάζεται κάποιος να κοπιάζει και να χάνει και σημαντικές στιγμές από την τηλεόραση λόγω αυτού του ασημαντου λόγου, είπε να πάει να κοιμηθεί λιγάκι για να είναι φρέσκος μπροστά στο κουραστικό απόγευμα που τον περιμένει. Είχε γραφτεί σε ένα διαγωνισμό, ένα τουρνουά με διάφορα αθλήματα (ποδόσφαιρο, καλαθόσφαιρα, κ.λ.π), ο οποίος θα γινόταν το ερχόμενο Σάββατο και έτσι έπρεπε να προετοιμαστεί κατάλληλα. Τον περίμενε δύσκολη δουλειά και προπόνηση γιατί υπήρχαν πολλά ταλαντούχα παιδιά στην περιοχή του αλλά επίσης ήθελε πάση θυσία το έπαθλο του διαγωνισμού. Μια τηλεόραση 54 ιντσών plasma... χρώματος μπλε. Στην αρχή

ΠΟΙΗΜΑΤΑ!

Τα ποιήματα που δημοσιεύονται εδώ είναι όλα δημιουργία μαθητών και μαθητριών που συμμετέχουν στη συνέλευση της σκαπούλας.

είχαν κάποιο βιβλίο για έπαθλο αλλά επειδή δεν κίνησε το ενδιαφέρον των πολιτών, το άλλαξαν. Έτσι λοιπόν μόλις σκώθηκε, άναψε τον απίθανο υπολογιστή του τελευταίας γενιάς και αφού συνομίλησε πρώτα με κάποιους καλούς του φίλους, όχι από αυτά τα αλάνια αλλά κάποιους που γνώρισε σε ένα ηλεκτρονικό καφενείο, μπήκε στο παιχνίδι και άρχισε προπόνηση.

Πέρασαν μια, δυο, είχε αρχίσει να βραδιάζει, τρεις ώρες ώσπου τελικά μούδιασαν τα πόδια του και τα ολοκόκκινα μάτια του είχαν αρχίσει να καίνε και να τρέχουν πράγμα που τον οδήγησε στο να σταματήσει την εξάσκηση και να πάει για ένα λυτρωτικό μπανάκι.

Εντωμεταξύ κάποιοι φίλοι τον κάλεσαν για να βγουν έξω, να ξεσκάσουν λίγο, να πάνε σε κάποιο internet cafe στα οποία συχνάζουν οι πιο πολλοί νέοι για να παίζουν διάφορα παιχνίδια ή μπας και βρουν καμία ωραία κοπέλα μέσα από κανένα διαδικτυακό πρόγραμμα που δεν είχαν ακόμα εγκαταστήσει στον δικό τους υπολογιστή. Κάποιοι επίσης πιο εξελιγμένοι και έμπειροι βέβαια πήγαιναν σε ιδιωτικά δωματιάκια και έκαναν έρωτα με την φίλη τους, cyber sex, κάπως έτσι το λένε. Το σκέφτηκε για λίγο, το ξανασκέφτηκε, ένιωσε την επιθυμία να βγει για λίγο κάτι όμως σαν αόρατη δύναμη των τραβούσε πίσω στο σπίτι. Εξάλλου έπρεπε να φορέσει και τα καλά του για να βγει έξω, να ντυθεί και να χτενίσει το μαλλί όπως έλεγε η μόδα της τότε περιόδου, δεν έπρεπε να διαφέρει από τους υπόλοιπους νέους. Όταν κάποιος ήτανε λιγάκι διαφορετικός και δεν ταίριαζε στην όλη εικόνα του συνόλου, δεν υπάρχει βέβαια ακόμα κάποια τιμωρία από τον νόμο, αλλά όλοι οι άλλοι τον κοιτούν με αυτό το περιφρονητικό και δεικτικό βλέμμα των ανθρώπων που τον κάνουν να νιώθει κατώτερος, να θέλει να βρει καταφύγιο να γλιτώσει από αυτούς και το βλέμμα τους, να θέλει να ανοίξει η γη και να τον καταπιεί.

Βαριόταν λοιπόν ναντυθεί, ήταν και κουρασμένος από την προπόνηση και τέλος σκέφτηκε και την σύντροφο που είχε. Τι θα έκανε μια 54 ιντσών plasma τηλεόραση μόνη στο σπίτι;

Κάθισε λοιπόν μόνος με την τηλεόραση, τα fast food του και της μπύρες του, βλέποντας με ενθουσιασμό και πάλι τα προγράμματα των επωνύμων και της μόδας με τις φανταχτερές διαφημίσεις τους, χωρίς να μετανιώσει λεπτό την απόφαση του που έμεινε σπίτι, νιώθοντας περήφανος μάλιστα που είχε την ευκαιρία να παρακολουθήσει αυτά τα ενημερωτικά

προγράμματα. Εξάλλου είχε 2 μήνες να βγει έξω, αυτή ήταν η διασκέδαση του πια... Αποκοιμήθηκε τελικά ευχαριστημένος από τα όνειρα που του σέρβιρε ο μαγικός κόσμος του κουτιού, στο τεράστιο τριπλό κρεβάτι του απέναντι από την μικρή τρυπούλα προς τον έξω κόσμο, που είχε σκοπό να την κλείσει και αυτή για να μην μπαίνει το φως του ήλιου. Και

ενώ αυτός κοιμόταν βαθιά ανάλαφρος κάποιοι εκεί έξω, ίσως αλάνια και ανεπρόκοποι φίλοι του, ίσως και ανώνυμοι συγκάτοικοι του στην ίδια πολυκατοικία που άνοιξαν πια την πόρτα του διαμερίσματος τους, μικροί, μεγάλοι, κατώτεροι και διαφορετικοί, όλοι αυτοί που αποτελούν απειλή για την κοινωνία, παράνομοι και τρομοκράτες έσπαζαν τις ηλεκτρικές τους συσκευές και λεπλατούσαν μαγαζιά και internet cafe, έγραφαν συνθήματα και άνοιγαν τρύπες στους τοίχους έτσι ώστε να περνά ο ήλιος, ύψωναν τα κεφάλια και τη φωνή τους προχωρώντας μπροστά, καταστρέφοντας αυτή την ονειρεμένη πολιτεία. Δεν θα αργούσαν βέβαια οι δυνάμεις προστασίας να τους καταπνίξουν, διασφαλίζοντας έτσι την κοινή ησυχία των κοιμισμένων ανθρωπάκων.

Το πρωί, κάποιοι ανθρωπάκοι βρήκαν στο κέντρο της καταστρεμμένης πλατείας, το καμένο σώμα ενός από αυτούς ο οποίος αυτοπυρπολήθηκε! Κατάλαβαν πως δεν ήταν δικός τους, τον ονόμασαν τρομοκράτη, γύρισαν το κεφάλι με αλαζονεία και περιφρόνηση και κατευθύνθηκαν πάλι στην ήρεμη ζωή τους.

Το ξυπνητήρι εξακολουθούσε να κτυπά χωρίς πάλι κανένα αντίκρισμα!

ΚΥΡΟΣ ΤΣΙΑΚΛΗΣ

Ποιό είναι το κανονικό;

Όταν ήμουνα μικρή
ζήτησα να μάθω
ποιό είναι το "κανονικό"

Τότε μου πανε να παντρευτώ,
να σιωπώ και να πιστεύω στο Θεό..

Εξ' αρχής, ικανοποιήθηκα μ' αυτό.
Τώρα όμως, άρχισα ξανά να απορώ:
"Ποιό είναι το κανονικό;"

Ρωτώ και περιμένω,
μα απάντηση καμιά δεν παίρνω.
Μόνο κάτι παπαριές
πως κανονικό=φυσιολογικό

Τώρα νέα απορία μου εκαρφώθει στο μυαλό:
"Ποιός ορίζει άραγε το φυσιολογικό;"
Μα σαν είδα την αγανάκτηση
στα πρόσωπα ολωνών,
σταμάτησα που λέτε να ρωτώ!

Αν το κανονικό,
είν' αυτό που μου 'χουν διδάξει,
τότε προέρχομαι από άλλη τάξη
Μια τάξη ανθρώπων
που δεν ξέρουν να μισούν,
που αρνούνται το συμφέρον τους να δουν.

Άνθρωποι αγανακτισμένοι,
μ' εκείνα που κυκλοφορούν.
Άνθρωποι, που μπορούν ακόμα ν' αγαπούν..
Άνθρωποι..Απλά, Άνθρωποι..

Τώρα ξέρω που ανήκω..
Δεν ανήκω πουθενά..
Τώρα ξέρω πιο είναι το κανονικό..
Δεν υπάρχει κανονικό..
Είναι όλα αυταπάτες,
στάχτες του μυαλού φευγάτες

Αν όμως τελικά,
υπάρχουν και κανονικά παιδιά,
Θεέ μου, χαίρομαι πραγματικά,
που δεν είμαι σαν κι αυτά..!

Πλέον το νόημα αυτής της ζωής
δεν είναι η ζωή η ίδια,
μα η επιβίωση.

για μας σημαίνει γνώση, σκέψη
έρωτας, επανάσταση
για σας συμβιβασμός, εγωισμός
λεφτά, το μεγαλύτερο σπίτι επάνω στη
μεγαλύτερη έκταση.

κι αυτή η σιχαμένη σας λαχτάρα για επιτυχία,
η καταστροφή του κάθε εμποδίου
του κάθε ανταγωνισμού
του κάθε συνανθρώπου

ακόμα και του εαυτού
μονάχα για μια στιγμή ψεύτικης ικανοποίησης
μονάχα για την ψευδαίσθηση της ευτυχίας.

Πλέον τα παιδιά δεν ονειρεύονται
πολύχρωμες ημέρες
γιατί η κοινωνία αυτή τους έκανε να πιστέψουν

πως το ουράνιο τόξο είναι μαυρόασπρο
πως ο γαλανός ουρανός είναι γκριζός
πως είναι ελεύθεροι
'μην ανησυχείτε, όλα είναι υπό έλεχο.
Οι αλυσίδες είναι γύρω απ' τον λαιμό σας
για προστασία.

Σας προσέχουμε
Σας φυλάμε
Σας κατασκευάζουμε
για να σας καταστρέψουμε.'

Πλέον η μέρα δεν ξεχωρίζει
απ' τη νύχτα
γιατί σκεπάσατε τον ήλιο
με φαντάσματα και σκιάχτρα
με φόβο μας μεγαλώσατε
με φόβο θα μας πεθάνετε
όμως θα 'ρθει η μέρα, να το
ξέρετε,

όταν εμείς, μαζί με το
κάθε σκιάχτρο
και το κάθε φάντασμα που
στήσατε ως εχθρό μας
θα βρεθούμε μπροστά σας,
οργισμένοι
ενωμένοι
ζωντανοί.

Λ.Ιωαννίδου

Ναι, έχετε τη
τσέπη σας γεμάτη
μα ξέρετε σας λείπει κάτι.
κάτι-κάτι-κάτι
που λέγετε ζωή
που την
πουλήσατε για μια γαμημένη δραχμή.
Νεκροί-νεκροί
παντού ζωντανοί νεκροί.
Βάζετε κελιά
γύρω απ' τον εαυτό σας
από φόβο; μπας
και χάσετε το «εγώ» σας;
Κρυμμένοι πίσω
απ' τα make up τις μόδες
ρούχα
παπούτσια σμαράγδια και γόβες.
Το μόνο που
σας νοιάζει να φαίνεστε κομψοί
"Trendy, in fashion και in" μπασ εμείς είμαστε
διαφορετικοί.
Άνθρωποι,
πεθαίνουν για νερό
ψάχνουν στα
σκουπίδια για να βρουν φαγητό.
Μα ελπίζουνε
και προσπαθούνε
ένα καλύτερο
μέλλον αναζητούνε.
Κι είναι άλλοι
που γυρεύουν συντροφιά
γιατί πλέον
κρίνονται απ' την εξωτερική τους ομορφιά.
Ωραία ζείτε τη
ζωή μέσα σε ένα ηλεκτρικό κουτί
ρομποτάκια σας
έκανε η ρουτίνα-
ανοίξτε λίγο
την κουρτίνα!
Δείτε έξω φύση
, ουρανό
αράξτε λίγο
απόλαυστε τον καπνό
πεινάξτε με τα
φτερά των πουλιών
νιώστε, την
ελευθερία των παιδιών
πρέμισε δεν θα
σου κάνει κακό.
Ωπ μα εσείς
την ανθρωπιά-την ταΐσατε στα σκυλιά.
Φορέσατε
κορόνα στα ευρώ
εμείς για
βασιλιά έχουμε το μυαλό.
Συναισθήματα
όνειρα και σκέψεις
για αυτά ζούμε

αν θες να το πιστέψεις.
Εμείς τρέχουμε
ελεύθεροι στους δρόμους
εσείς
προβατάκια πίσω απ' τους νόμους,
Φοράτε μια
στολή και μια ταμπέλα
βγάλ' τα ρε
και χαμογέλα.
Σήμερα ζεις
αύριο πεθαίνεις
αυτά να ακούς
και να μαθαίνεις.
Κάνε όσα δεν
πρόλαβες ως τώρα
δεν ξέρεις
πότε έρχεται κι η δική σου ώρα.
Μην αφήνεις να
σε χτυπάνε
σαν μυρμήγκι
να σε ποδοπατάνε.
Βάλε φωνή να
ακουστείς έτσι κάνουμε εμείς.
Ψάξε να βρείς
ουσία αληθινή
κλείσε
επιτέλους τη tv.
Σου γεμίζουν
το μυαλό μ' ανοπίες
μπλα μπλα μπλα
όλο μαλακίες!
Στα σοκάκια
της πλατείας θα βρεις ουσία
όπου ο κόσμος
περπατάει με μια συνοδία
συνοδία τη
μουσική
ευτυχώς που
υπάρχει κι αυτή.
Να σε
ταξιδεύει σε μέρη μακρινά
οι νότες να
σου δίνουν φτερά
κι εσύ να
γελάς και να χορεύεις
όχι τις βιτρίνες να χαζεύεις.
Αυτά τα λίγα
από μένα. Α! κι ακόμη ένα.
Χρώμα βάλε στο
γκρίζο που σ' έχουν ποτίσει
και σαν
λουλούδι αυτό θα ανθίσει.
Ζήσε τη κάθε
μέρα σου με πάθος.
Άκου με; σ'
αυτό δεν κάνω λάθος.
από elfen

Όλη η κοινωνία αιματοβαμμένη
με τις ενοχές ενός πεθαμένου πόθου
ενός πόθου που ήταν ταυτισμένη
λίγο πριν την δημιουργία του χρόνου

Όλη κοινωνία πλέον κατακρεουργημένη
όλη η πόλη πτώματα μυρίζει
πλέον στην εμφάνιση αφιερωμένη
το νιώθω με το φαίνομαι πλέον συσχετίζει
χρώματα πολέμου έχω βάψει το μυαλό μου
χρώματα του αμέσου χαοτισμού μου
το χρώμα της φύσης είναι χρώμα δικό μου
είμαι απαλλοτριωτής του ερωτισμού μου

με διαμόρφωσαν να έχω πάντα αμφιβολίες
τον υπαρξισμό άλλοι τον δημιούργησαν
μοιάζουν πλέον οι συσχετισμοί με συγκύριες
γιατί ποτέ το χάος με τη φύση δεν την συσχέτισαν

δεν αγαπάω τίποτα δεν έχω πλέον χρώμα
δεν αναπνέω πλέον μονό τυπικά
δεν έχω στον καθρέπτη αντίκρου ένα πτώμα
δεν θεωρώ όλα τα αισθήματα μοναδικά
(είναι πλαστικά)
(διαμορφωμένα υλιστικά)

τα πάντα είναι πλέον απόφαση αυτοκαταστροφής
είναι πλέον τα πάντα θέμα καταστροφής
κοινωνισμού
όλο μου το είναι εναντίον μιας σιωπής
που φτάνει στα όρια του φυσικού ευνουχισμού

...Και φλεγόμενο το πτώμα να αγγίζει την γη
να ταλαντεύετε δίχως ζωή,
ήχοι άψυχης σάρκας που ακόμα υποφέρει
...να αναρωτιέται το χόμα από πού ήρθε η ευτυχία του
το τρομοκρατημένο δέντρο μόνο στην γωνιά ήταν ο
μόνος μάρτυρας
του χαμού, και η ευτυχία του απέραντη γιατί δεν του
έμαθαν να μιλά

μάτια καρβουνιασμένα που κρατούν φυλακισμένη την
τελευταία μνήμη
ίσως το τελευταίο συναίσθημα

φως. φωτιά και άγνωστος ο χώρος...φοβισμένος
νεκρός και αγνώριστος

η πληροφορία που θα μείνει για πάντα ζωντανή
φυλακισμένη στο βλέμμα
που έχει αφή τραχιά και καυτή.. την ίδια αφή που έχει
και το αβέβαιο παρελθόν
το τελευταίο του ποτό δεν το ένιωσε τελετουργικά
γιατί δεν γνώριζε την αξία που θα έπαιρνε

μέσα στα πανέμορφα χαμόγελα των
συγκεντρώσεων
σαν σκιά μέσα στο μυαλό μου
σαν ανάγκη για πρέζα
έχει εθελουφλήσει η κοινωνία (έχει ήδη)
πονάω και δρω ανάλογα
ανάλογα και όχι δίχως λογική
ανάλογα
φωτιά στην φωτιά της καθημερινότητας
δεν συνηθίζω την συνήθεια
κρεμάλα στην έμμεση υποταγή
και προπάντων όλων των πάντων
εκεχειρία με τον πόλεμο καμία
ποτέ-ποτέ

«και ας καθούνε στην φυλακή του εαυτού τους
αφού δεν μαθαίνουνε»

και όταν σκεφτώ απλοϊκά ξάφνου φυλακίζομαι
σε 'μενα
γιατί φυλακίζομαι σε κάθε σταγόνα αίμα μου
γιατί σιγοκαίω μέσα στο ίδιο μου το είναι
σε κάθε μπάτσο που δεν έχει πληγές από
σφαίρες
σε κάθε φασίστα που δεν πονάει ο λαιμός του
από την χθεσινή κρεμάλα που απότυχε

Η ΟΛΟΙ Η ΚΑΝΕΝΑΣ

αυτό ξέρω
ή όλοι τα πάντα
ή κανέναν τίποτα

γιατί μάθαμε πως η ζωή δημιουργείται σε
παραλληλότητα
με βάση εμάς για εμάς
δεν χάσαμε την αδικία την ξεφορτωθήκαμε για
όλους
αν θέλετε το ίδιο διαλέξτε στρατόπεδο
η όλοι σκυφτοί
η όλοι οπλισμένοι

το τελευταίο του τσιγάρο βιαστικό και το σβήσιμο του
τυχαίο

το τελευταίο δάκρυ γεμάτο μαράζι για καμία αξία
και ο ίδιος αναστολές από την μέρα που γεννιέται
μέχρι την ώρα που τον γράφω να πεθαίνει

η μόνη στιγμή που νοσταλγώ είναι όταν τον
πρωτόειδα σε δρόμους της φωτιάς
ίσως αυτή να ήταν η πιο έντονη του μνήμη
και να που κάπως μπορέσαμε τυχαία να ταυτιστούμε

Reviews

music/books/videos

Πριν μπούμε στις προτάσεις και τα reviews, να πούμε πως όποιος θέλει τα cd 'υπόκρουση,' 'θεριεύοντας (ΜΞ),' το πρώτο cd των Μεθυσμένων Ξωτικών ή το demo της Μούχλας, να στείλει ένα έμειλ στο skaroula@espiv.net. Όλα πλιν το demo έχουν ένα μικρό αντίτιμο για οικονομική ενίσχυση.

Expect Resistance - Βιβλίο (crimethinc)

Το «EXPECT RESISTANCE» ('ANAMENETE ANTIΣΤΑΣΗ') είναι, όπως και αυτοαναφέρετε στο βιβλίο, σαν ένα εγχειρίδιο πρακτικής αντίστασης. Βεβαίως η χρήση αυτού του όρου είναι αρκετά παραπλανητική, γιατί πάει ένα βήμα πιο μπροστά καθώς παρέχει ένα ευρύ θεωρητικό υπόβαθρο σε μια προσπάθεια να αφυπνίσει στον κάθε αναγνώστη τον καταπιεσμένο του εαυτό, και να του τονίσει την ομορφιά και την αναγκαιότητα για μια μαζική διεκδίκηση των καταπιεσμένων μας επιθυμιών. Αυτό το επιτυχαίνει με ένα περίπλοκο εγχείρημα καθώς το βιβλίο χωρίζεται σε τρία μέρη, το πρώτο είναι μια ερευνά για την σύγχρονη ζωή και μια προσπάθεια να καταρρίψουν τον μύθο της ανθρώπινης δημιουργίας και εξέλιξης ξεθεμελιώνοντας τις θεωρίες των υποστηρικτών του μέσω της ανάλυσης της καθημερινότητας του σύγχρονου ανθρώπου, ξεσκεπάζοντας ότι η ευτυχία δεν διεκδικείται ούτε καν από αυτούς που δημιούργησαν και συντηρούν το παρόν κοινωνικό πλαίσιο. Το δεύτερο μέρος είναι μια σύνθετη αναφορά, από τρεις αφηγητές, για τις πρακτικές δυσκολίες που αντιμετώπισαν όταν επιδιώκοντας τα όνειρα τους συγκρούονται με τον κατεστημένο κόσμο. Το τρίτο μέρος του βιβλίου είναι η αποσπασματική λογοτεχνική χρεία που προσθέτουν οι συγγραφείς σε μερικά κεφάλαια που στοχευμένα χρησιμοποιείτε σε μια προσπάθεια συναισθηματικής αφύπνισης του αναγνώστη. Μαζί συνθέτουν ένα πρωτοποριακό λόγο που επιτυχαίνει να διαπεράσει στον αναγνώστη τον παλμό της αναζήτησης του εαυτού και της σύγκρουσης των ιδανικών με την πραγματικότητα.

480 Διαδρομή Θανάτου - Cd (Javaspa)

Ο Javaspa συνεχίζει ακάθεκτος τον αγώνα του με το 11ο album|μπροσούρα. Σαν τίτλος το «480 διαδρομή θανάτου» όπως αναφέρει ο ίδιος εμπεριέχει εσκεμμένα μια κωδικοποίηση διαφύλαξης σημασιολογίας του τίτλου. Τα κομμάτια είναι βασισμένα σε προσωπικές καταστάσεις και βιώματα του ίδιου μέσα από τους στίχους μεταφέρετε ένα πνεύμα πιο κοινωνικό παρά πολιτικό σε σχέση με τις προηγούμενες δουλείες του. Σαν μπροσούρα περιέχει αρκετά ενδιαφέρον κείμενα, γαμάτα σκιτσογραφημένα.

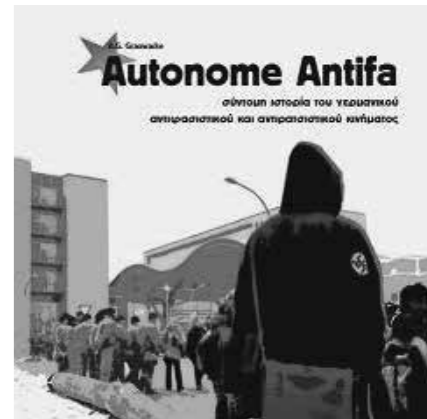
-ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΟΛΑ ΠΑΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Επικοινωνία με τον ίδιο : javaspa@pathfinder.gr

Autonome Antifa - Βιβλίο (antifa scripta)

Αν είσαι αντιφασίστας/αντιφασίστρια και επιθυμείς να υιοθετήσεις (το στυλ το απροσδόκητο σκληροπυρηνικό) τρόπους δράσης τότε η μπροσούρα "Autonome Antifa" είναι αυτή που ψάχνεις. Είναι δυο κεφάλαια μεταφρασμένα από το βιβλίο «Αυτόνομοι σε κίνηση τα πρώτα 23 χρόνια» (Autonom in Bewegung, aus den 23 jahre). Με θέμα το αντιφασιστικό και αντιρατσιστικό κίνημα στην Γερμανία από την δημιουργία του το 80', την ακμή του το 90', μέχρι το 2003. Πλούσια εικονογραφημένο και με μαρτυρίες συντρόφων από δολοφονίες, πορείες και άλλες δράσεις. Αν είσαι αντιφασίστας/ αντιφασίστρια με το στυλ το χίπικο πρέπει να ψαχτείς αλλού. Επικοινωνία: antifascripta.net

Υπόκρουση - Cd (Στέκι Πικροδάφνη)

ΥΠΟΚΡΟΥΣΗ: "Είναι η ύπαρξη μιας αυτοργανωμένης συλλογικότητας με αλληλέγγυες σχέσεις και όρεξη για δράση, όπου ο καθένας νιώθει ότι αξίζει να ονειρεύεται..." λέει στο οπισθόφυλλο. Το cd "Υπόκρουση" κυκλοφόρησε την άνοιξη του 2010. Ηχογραφήθηκε στο ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη (steki-pikrodafni.gr) όπου έχει στηθεί DIY στούντιο. Συμμετέχουν τα Μ.Ξ., Indico, Altera Pars, Grain, Bad Luck, Utopia και Ofps. Θα βρείτε ωραίες μελωδίες κεντημένες με πολιτικό στίχο, πανκ και όχι μόνο. Είναι πολύ σημαντικές οι συνδημιουργίες τέτοιων cd αφού ενδυναμώνουν την DIY σκηνή αλλά και φέρνουν κοντά μπάντες και γενικότερα ανθρώπους που "παραμένουν ζωντανοί". Ηχοληψία: Ofps, μοντάζ: frog, artwork: χριστίνα.

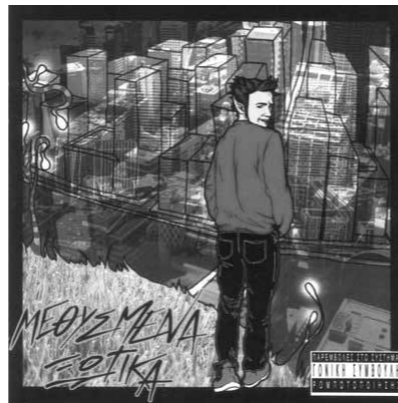
Μούχλα Demo Cd

Μούχλα: DIY punk συγκρότημα από Κύπρο. Κυκλοφόρησε το demo της Μούχλας με 5 κομμάτια (με 3 δικά τους και 2 δισκευές). Εμφανίστηκαν για πρώτη φορά live στο Σκαπούλα φεστ όπου ξεχώρισαν τα κομμάτια «Απόδραση» και «Αυτό το Σύστημα». Τα κομμάτια είναι επηρεασμένα κυρίως από την ελληνική punk σκηνή. Το demo κυκλοφορεί από χέρι σε χέρι χωρίς αντίτιμο. Για επικοινωνία με την μπάντα: mouchla@espiv.net.

Μεθυσμένα Ξωτικά (Ομώνυμο) - Cd

Η πρώτη επίσημη κυκλοφορία από τα Μεθυσμένα Ξωτικά, από το 2007. Περιέχει 14 κομμάτια, με έντονο κοινωνικό-πολιτικό στίχο και που κινούνται κυρίως γύρω από το πανκ ροκ και το χιπ-χοπ. Ξεχωρίζουν τα κομμάτια «μπερδεμένο μείγμα», «τόση μπάλα», καθώς και το «σκατά», από τα πιο γνωστά τους. Η ποιότητα της ηχογράφησης είναι πάρα πολύ καλή και γενικά η όλη παραγωγή, ειδικά αν λάβουμε υπ' όψη πως τα παιδιά είναι ένα DIY συγκρότημα, είναι άριστη. Ριφάκια που σου μένουν στο νου και στίχοι επιθετικοί και με τσαμπουκά και ένα έγχρωμο βιβλιαράκι δεκατεσσάρων σελίδων συνθέτουν αυτό το γαμάτο cd που είναι άξιος εκπρόσωπος του «παλιού» στυλ των Μεθυσμένων Ξωτικών.

Θεριεύοντας - Cd (Μεθυσμένα Ξωτικά)

Το δεύτερο cd των Μεθυσμένων Ξωτικών, που κυκλοφόρησε μέσα του 2011, με 13 κομμάτια από τα οποία το ένα («χορός», που είναι και το πρώτο κομμάτι) είναι ορχηστρικό. Το «Θεριεύοντας» δεν θυμίζει σε πολλά τα πρώτα cd των Ξωτικών. Κομμάτια όπως το «ξεσκαρτάρισμα», «ύψιστη στιγμή», και το «οργή» ίσως φέρνουν λίγο, αλλά αυτό το cd έχει πολύ διαφορετική ατμόσφαιρα από το πρώτο και η μπάντα δείχνει πολύ πιο ώριμη, και μουσικά και στιχουργικά. Το artwork έγινε από τον Jhor και αντικατοπτρίζει αυτή την αλλαγή ατμόσφαιρας και στυλ. Τώρα από τα κομμάτια ξεχωρίζουν το «οργή», διασκευή από το «la rage» της Keny Arkana σε καθαρά χιπ-χοπ ύφος, το «δεν έχει νόημα να κλαις», και το «όλα κάνουν κύκλους».

Δουλεύοντας με το πάσο μας (Lavorare Con Lentezza)

Ταινία ιταλικής παραγωγής (2004) που περιγράφει την ιστορία του Σγκουάλο και του Πέλο, δύο νέων από μια εργατική συνοικία της Μπολόνια, που δυσκολεύονται να δουν αισιόδοξα το μέλλον της μισθωτής σκλαβιάς και της καταπίεσης. Έρχονται σε επαφή με το κίνημα της αυτονομίας και συμμετέχουν στο πειρατικό και παράνομο «Ράδιο Αλίκη», ιστορικός σταθμός του ιταλικού κινήματος. Η ταινία δείχνει την προσωπική τους πορεία σε μια περίοδο έντονης ταξικής πάλης και κινηματικής δραστηριότητας, δυναμικής και βίαιης αντίστασης, δείχνει τις επιλογές δυο νέων που μπροστά στο ζοφερό τους μέλλον επιλέγουν το δρόμο της αντίστασης και της αξιοπρέπειας. Παρά τα σοβαρά θέματα που προσεγγίζει η ταινία, είναι ιδιαίτερα διασκεδαστική και με ωραίο, ζωντανό χιούμορ. Μπορείτε να την κατεβάσετε από το black-tracker.gr.

ΦΩΤΙΑ ΕΤΑ
ΕΧΟΛΙΚΑ ΚΕΛΙΑ

ΣΤΙΧΟΙ: Κ. ΓΩ ΓΟΥ
ΣΧΕΔΙΟ: ΣΜΕΡΝΑ 2.2010

Η δύναμη είναι εσύ, η δύναμη είναι μέσα σου
Μη σε να ξεχειλίσει από τη λάμψη σου
Ζήσε τη ζωή σου όπως εσύ θέλεις
Η μόνη εξουσία είναι ο εαυτός σου
Μας μπορούμε να κάνουμε τα πάντα
Μη μπορούμε να ελέγξουμε το όραμα του τέλους
Που φαίνεται πολύ κοντά
Μη μπορούμε να ζήσουμε σαν άνθρωποι ελεύθεροι
Σαν άνθρωποι ηρώων και άνθρωποι ελεύθεροι
Μη μπορούμε να γρημάσουμε τον τοίχο και να βρούμε
Μα ο βέλγηρη ζωή χωρίς ηού μας ηερμένει